

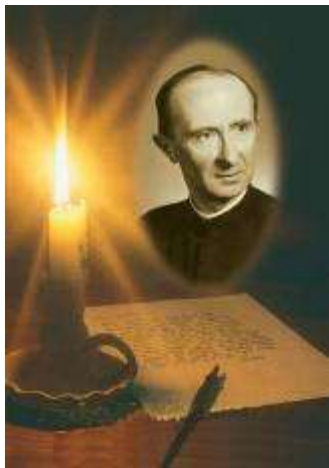
El Pare CAFFAREL, profeta del matrimoni

Extracte de textos

Sumari

Sumari.....	1
Introducció.....	2
Henri Caffarel – La Gènesis.....	2
Capítol 1.....	5
Crist en el centre de les nostres vides.....	5
Capítol 2.....	9
L'oració: lloc privilegiat de la trobada amb Crist.....	9
Capítol 3.....	14
El matrimoni, sagrament de l'aliança.....	14
Capítol 4.....	18
L'espiritualitat conjugal.....	18
Capítol 5.....	21
Reunits en nom de Crist en el camí cap a la santedat.....	21
Capítol 6.....	25
Sense exigència no hi ha vida cristiana.....	25
Capítol 7.....	29
Apòstols, oberts a la realitat del món.....	29
Capítol 8.....	33
Sota la protecció de Maria.....	33
Conclusió.....	37
El pare Caffarel, profeta per al nostre temps.....	37
Bibliografia del Pare Caffarel.....	39
Oh Tu, que ets a casa teva.....	41

Introducció

HENRI CAFFAREL – LA GÈNESIS

El pare Henri Caffarel va néixer el 30 de juliol de 1903 a Lió. Va ser batejat el 2 d'agost de 1903 i ordenat sacerdot el 19 d'abril de 1930, a París. Va morir el 18 de setembre de 1996 a Troussures, a la diòcesi de Beauvais, on està enterrat.

"Vine i segueix-me!". Aquesta paraula del Senyor està inscrita sobre la seva tomba perquè el març de 1923, es va produir l'esdeveniment que va orientar tota la seva vida: **"Als vint anys, Jesucrist, en un instant, es va convertir en Algú per a mi. Oh! Res espectacular. En aquest llunyà dia de març, vaig saber que era estimat i que estimava, i que d'ara endavant, entre el i jo, era per a tota la vida. No hi havia marxa enrere".**

El jove Henri Caffarel va trobar a "Algú". I tot el que va fundar i va organitzar després es va anar fent a poc a poc, a mesura que el Senyor li anava mostrant. El Cardenal Jean-Marie Lustiger parla del pare Henri Caffarel com "d'un profeta del segle XX". El mateix Caffarel era conscient d'estar fent "una cosa nova a l'Església".

Henri Caffarel va quedar tocat per l'amor del Senyor. El seu ministeri sacerdotal estarà al servei de l'amor, **"ser estimat, estimar"**. L'amor del Senyor és per a ell font de dinamisme i de vida. Això el situa immediatament en harmonia amb les parelles desitjoses de desenvolupar el seu amor a la llum del Senyor.

Qualsevol que sigui l'obra empresa, el pare Caffarel tindrà un sol objectiu: que cadascú es trobi amb el Senyor, origen de tota vocació.

Henri Caffarel conclou el seu testimoni: **"No hi ha marxa enrere"** Heus aquí una conclusió que delata el seu estil: no hi ha res a discutir, s'obeeix, es treballa, no es presumeix dels serveis prestats, i, quan la tasca s'acaba, un desapareix ...

Rigor, exigència, precisió en els detalls, voluntat d'anar fins al final, mirada concreta sobre els esdeveniments i els éssers, capacitat de deixar de banda tot el que no va en la direcció del que "ha vist" ...: així és el pare Henri Caffarel.

La vida en tres períodes

I. Les fundacions (1939-1949)

Henri Caffarel respon a la crida d'aquelles parelles que volen viure el sagrament del matrimoni. "L'exigència de santedat us fa. Per respondre a això, teniu un sagrament propi, el matrimoni."

El nombre d'Equips i llars augmenta. Apareix una orientació espiritual, cada vegada més clara a mesura que avança el descobriment de la gràcia del matrimoni.

Les publicacions; "**Carta a uns llars joves**" (1942), primera denominació del que resultarà "**Carta dels Equips de la Mare de Déu**", "**L'Anell d'or**" (1945), han marcat profundament a nombroses parelles, la seva repercussió ha sobrepassat els Equips. El pare Caffarel volia ser comprès per tots per que la gràcia de l'amor de Déu pogués ser eficaç en tots. Desitjava que tots compreguessin la grandesa del matrimoni. La proposta segueix sent actual.

Un moment decisiu en l'activitat del pare Caffarel va ser la redacció i edició, el 1947, de "**La Carta dels Equips de la Mare de Déu**". Els mitjans que proposa la Carta són exigents. "Els punts concrets d'esforç", sobretot "el deure de seure", són característiques de la vida quotidiana de les parelles. "Havent captat l'esperit dels Equips, no tindreu dificultat en dur a terme la seva disciplina", diu el pare Caffarel. Viure l'Evangelí en la vida de parella, aquest és "el camí de santedat".

En aquells anys, dues fundacions noves veuen la llum: el Moviment de Vídues "**Esperança i Vida**" i la "**Fraternitat la Mare de Déu de la Resurrecció**", Institut secular de vídues. Com sempre, "la idea" de crear aquestes fundacions no és seva: vénen a veure, li exposen el desig de viure una vida santa, aleshores discerneix, anima i acompanya.

II. El temps de la maduresa (1950-1973)

Els Equips de la Mare de Déu es desenvolupen. Es va creant una organització. Grans trobades tenen lloc: Lourdes el 1954, Roma el 1959, Lourdes el 1965, Roma 1.970 ... Són l'ocasió d'aprofundir en la gràcia i grandesa del matrimoni.

El Pare Caffarel insisteix també sobre l'enriquiment mutu dels sagraments de l'ordre i del Matrimoni; dos sagraments "complementaris" per respondre a la vocació de l'amor.

Els Equips coneixen grans debats:

- Són un moviment d'iniciació o de perfecció? La història del Moviment mostra que s'arriba a trobar l'equilibri entre aquests dos aspectes. Aquells llars que volen avançar encara més en el misteri del matrimoni cristià elegiran, il·luminats pel pare Caffarel, una major exigència: són les fraternitats de Josep i Maria.

- Es presenten moments de dificultat que posen a prova la unitat del Moviment, la llibertat dels laics, la seva originalitat i la seva personalitat. En aquest punt, el Pare Caffarel està sempre en harmonia amb l'Església, a vegades de forma exemplar i valenta. Envia a tots els equips a col·laborar en les seves parròquies, en les seves diòcesis, i a ser apòstols en la seva professió i al món.

Als 70 anys, deixa el seu servei al capdavant dels equips després d'assegurar la seva successió.

III. La Profunditat (1973-1996)

La fecunditat del Pare Caffarel ha quedat gravada en molts cors, en aquesta relació única de cada un amb Déu. Són innumbrables els que van trobar el Senyor a la Casa de Oració de Troussures. El seu desig més intens va ser sempre el de compartir la revelació que va rebre als vint anys. Els seus últims anys en Troussures donen fe d'aquesta font d'on brollava tot per a ell.

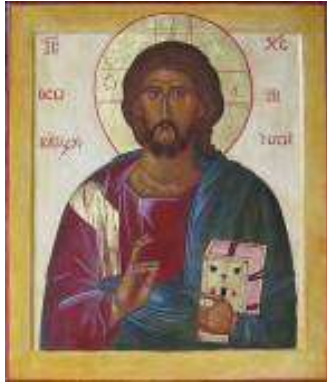
Obres plenes de vida

- **Els Equips de la Mare de Déu:** Nascuts el 1939, compten actualment amb 60.000 llars repartits en 70 països.
- **Les fraternitats la Mare de Déu de la Resurrecció** nascudes el 1943, amb més de 200 membres.
- **Esperança i Vida:** moviment d'espiritualitat de vídues.
- **Els Intercessors:** que preguen, dejunen i ofereixen la seva vida diària.

El pare Henri Caffarel va estar també en els començaments dels **Centres de Preparació al Matrimoni**, amb l'ajuda del Pare Pierre Joly i del Pare d'Heilly.

La Casa de Oració de Troussures. Aquest Centre va ser una ajuda immensa per aquells que volien aprendre a pregar. Aquesta obra continua en les propostes que fan els Equips de la Mare de Déu a la Casa de la parella, en Massabielle (a Saint-Prix, Val d'Oise), i sobretot en la importància que els EMD i les escoles de pregària vénen donant a la pregària interior.

Cal destacar l'actualitat dels escrits publicats pel Pare Caffarel: a les revistes: "**Ofertori**", "**Quaderns sobre la pregària**" ... i els seus nombrosos llibres: "**Presència a Déu, En les cruïlles de l'amor**", etc.

Capítol 1

CRIST EN EL CENTRE DE LES NOSTRES VIDES

«Ja no sóc jo qui visc, és Crist qui viu en mi»

Meditació

Jo, en virtut de la Llei (que va fer que Crist morís), vaig morir a la Llei a fi de viure per a Déu. Estic crucificat amb Crist. Ja no sóc jo qui visc; és Crist qui viu en mi. La meua vida terrenal, la visc gràcies a la fe en el Fill de Déu, que em va estimar i es va entregar ell mateix per mi. (Gàlates 2, 19-20)

Introducció

En l'origen de la vocació del pare Caffarel hi ha una trobada: la seva trobada amb Crist, una trobada radical que fa bascular tota la seva vida. Arran d'aquesta trobada ja «no hi havia marxa enrere». Crist està en el centre de la vida del pare Caffarel; tota la seva vida estarà dedicada a acollir la vida de Crist en ell. Es compromet a transmetre a cada persona la necessitat d'aquest acolliment de Crist, fonament de la vida cristiana; és això el que està en l'origen de la seva vocació de sacerdot i del seu missatge apostòlic. Per al pare Caffarel, aquesta necessitat es converteix en quelcom absolut, incondicional i es tradueix per una cerca (aquesta paraula apareix sovint en els seus escrits) permanent de Crist, per l'escolta de la seva Paraula.

Desitjar Déu, buscar-lo a tot arreu, és l'actitud prèvia a l'Amor total, únic, d'Aquell que és tot ell Amor per a l'home. El pare Caffarel, que viu d'aquest amor de Crist, no dubta a fustigar amb vigor i energia la nostra mandra, la nostra manca d'entusiasme a aconseguir el que ell pensa que és l'ideal cristià. Ens recorda sense parar la necessitat de dialogar amb Déu en l'oració o en la meditació, de nodrir-se cada dia de la Paraula, de l'Evangeli, dels textos sagrats: és el preu que cal pagar per viure de manera absoluta, sense concessions, l'ideal evangèlic.

Textos del P. Caffarel

Si Crist viu en nosaltres, sens dubte està pregant. Perquè per a Crist la vida és pregària. Uniu-vos a ell, agafeu-vos a ell, feu vostra la seva pregària. O millor –ja que les expressions que utilitzo accentuen massa la vostra pròpia activitat– deixeu que aquesta pregària us ompli, us envaeixi, us condueixi cap al Pare.

No us prometo que ho hagueu de notar, només us demano que cregueu i que durant la pregària renoveu la vostra plena adhesió. Cedi-li el lloc, tot el lloc. Que pugui tocar totes les fibres del vostre ésser així com el foc penetra la fusta i la torna incandescent. Pregar és acomplir la petició que Crist ens fa: "presta'm la teva intel·ligència, el teu cor, tot el teu ésser, tot allò que en l'home pot convertir-se en oració per tal que jo pugui fer brollar de tu la gran

lloança al Pare. És que potser no he vingut jo perquè es reveli el foc sobre la terra i que s'estengui transformant així tots els arbres del bosc en torxes vives? Aquest foc és la meua pregària. Accepta aquest foc".

Crist està present tant en una persona acabada de batejar com en el gran místic. Tanmateix, la vida de Crist no té el mateix grau de desenvolupament en l'una i en l'altra. Si en l'ànima d'un acabat de batejar ja vibra la pregària de Crist, només hi és com a llavor, la llavor d'aquest foc. Serà al llarg de la nostra existència, i en la mesura que cooperem, que s'intensificarà i a poc a poc traspuarà tot el nostre ésser.

La nostra cooperació consisteix en primer lloc a adherir el més profund de la nostra voluntat a la pregària de Crist en nosaltres. Però fixe'u-vos bé en el sentit últim que li dono a la paraula adherir: no es refereix a un simple acord o a una acceptació verbal sinó a un lliurament total, de la mateixa manera que la llenya es deixa consumir per la flama per esdevenir foc.

La nostra cooperació consisteix també a buscar amb tota la nostra intel·ligència en què consisteix la pregària de Crist en nosaltres, els seus grans components: lloança, acció de gràcies, ofrena, intercessió... per tal de fer-les nostres cada vegada més perfectament.

Em demanàveu temes de meditació. No en conec cap altre millor.

L'Anneau d'or, maig-agost 1967

L'ESSENCIAL ÉS BUSCAR CRIST. Malauradament, les paraules tenen gust de poc; dubto que l'expressió "buscar Crist" no desperti en vosaltres més que un feble ressò.

Però, vet aquí alguns textos –o més aviat algunes interpel·lacions– de sant Pau que us mostraran què és buscar Crist i, havent-lo trobat, pertànyer-li.

Sant Pau està posseït per la caritat: «L'amor de Crist ens domina» (2Co 5, 14). «Qui ens separarà de l'amor de Crist? La tribulació, l'angoixa, la persecució, la fam, la nuesa, el perill, la mort? (...) Però, de tot això, en sortim plenament vencedors gràcies a aquell qui ens estima» (Rm 8, 35-37).

A ell també li arriba, com a tots nosaltres, el moment de trobar-se davant aquesta alternativa: complaure els homes o complaure Déu. La seva decisió està presa: «Si encara busqués de plaure als homes, ja no seria servent de Crist». (Ga 1,10) «Nosaltres, per Crist, hem perdut el seny». (1Co 4, 10)

Crist és el centre de la seva vida, però no dubta a sacrificar el consol d'aquesta intimitat amb Ell per anar cap als seus germans per tal que, alhora, ells pertanyin al seu Mestre: «estic agafat per dos costats: d'una banda, tinc el desig d'anar-me'n i d'estar amb Crist, cosa incomparablement millor, però, d'altra banda, pensant en vosaltres, veig més necessari que continuï la meua vida corporal». (Fil 1,23)

No es deslliura dels patiments i sens dubte coneix hores d'angoixa. Però reacciona: «Sé en qui he cregut» (2Tm 1,12). Us n'adoneu, de la valentia heroica i la tendresa entranyable que hi ha en aquestes paraules? La seva vida només té una raó de ser: ser fidel fins al martiri. «Perquè Crist ha de regnar...» (1Co 15,25).

Sens dubte ens trobem molt lluny d'una santedat com aquesta. Però la qüestió és saber si volem o no volem que ens posseeixi aquesta mateixa passió devoradora.

Lettre mensuelle des Equipes Nôtre Dame, novembre 1948

PERÒ EN REALITAT, QUÈ ÉS LA FE? Heus ací una de les millors definicions: «Participar en el coneixement que Déu té de si mateix», i, s'ha d'afegir, en el seu coneixement de totes les

coses. És precisament sobre aquest últim aspecte que vull reflexionar un moment abans de convidar-vos que us interrogueu sobre la vostra fe.

Coneixeu el que Déu pensa de totes les coses? El que li agrada, el que no li agrada, penseu com Ell? Tanmateix, no m'aturaré en aquesta primera consideració, tot i que hi hauria moltes coses a comentar. La meua intenció avui és conduir-vos a preguntar-vos això: «La meua mirada interior, sap veure Déu present pertot arreu, actuant a tot arreu i santificant-ho tot? Sap discernir la dimensió divina de les persones que m'envolten i dels esdeveniments?»

M'explico amb exemples: a l'autobús o al tren, davant d'aquesta multitud ombrívola, angoixada, aclaparada, la mireu amb la mirada de Crist? Brolla en els vostres cors la mateixa pietat que Crist sent per ella? –Aqueix malalt, aqueix pobre, aqueixa dona abandonada que esperen el vostre auxili; descobriu en la seva crida l'incomparable accent de la veu de Crist?– Pares que veieu el vostre fill petit, percebeu la Santa Trinitat present en la seva ànima? –Hom diu que el pare de Orígens, a la nit, s'acostava en silenci al seu fill adormit i besava el pit del nen, tabernacle del seu Déu–. En aquells esdeveniments que alteren els vostres plans, discerniu la mà de Déu, com els agradava de dir als nostres pares? Recordeu la frase de Pascal: «Si Déu enviés mestres als quals s'hagués d'obeir de cor, de segur que la necessitat i els esdeveniments es trobarien entre ells». I quan els diaris us informen dels esdeveniments mundials cruels, desconcertants, inquietants, us diu la vostra fe que Crist és el vencedor, que condueix la història amb la mà ferma i que el seu amor irreprotxable i infalible no el poden frustrar els homes?

Desitgeu conquerir aquesta mirada de fe i les reaccions que l'acompanyen? Permeteu-me que us suggereixi un mitjà. Decidiu que avui, des del matí fins a la nit, us exercitareu molt especialment a veure totes les persones i tots els esdeveniments amb els ulls de la fe. Inaugureu la vostra jornada amb aquesta pregària inspirada d'Ezequiel: «Senyor, posa la teva mirada en el meu cor.» Jo us garanteixo que la vostra jornada no s'assemblarà a cap altra.

Lettre mensuelle des Equipes Nôtre Dame, desembre 1956

Testimoni

La nostra primera trobada veritable amb el missatge del pare Caffarel va ser l'any 2000 quan uns amics ens van fer un regal: el llibre de Jean Allemand Henri Caffarel, un home captiu de Déu. Amb la lectura d'aquestes pàgines, ens varem acostar a aquest home meravellós que va lliurar la seva vida al servei de Déu i de les persones. Varem prendre consciència de la importància i significat de tenir una veritable vida de Pregària.

La pregària s'ha convertit per a nosaltres en un moment de trobada personal amb Déu, un temps durant el qual li hem donat la possibilitat de parlar-nos. El pare Caffarel ens demana fer deu o quinze minuts diaris de silenci (en les Obligacions dels Equips). Ell mateix dedicava dos mesos a l'any a trobar-se amb el Senyor. Així, prenia les forces necessàries per realitzar les seves tasques pastorals. No s'acontentava amb paraules: vivia i després transmetia.

Amb la lectura dels escrits del pare Caffarel, prenem encara més consciència del que l'Oració significa en la vida del cristià. No obstant això, ens adonem que hi ha encara molt "soroll" en la vida dels laics en general. Dedicuem la majoria del nostre temps a cercar la felicitat i a voler la felicitat d'aquells que estimem. Però intentem fer-ho a la nostra manera. No ens adonem que la nostra felicitat es troba en aquest descobriment: Déu ens estima d'una manera personal i té un pla per a cadascun de nosaltres en aquest món. Si fóssim capaços de descobrir el pla que Ell ha establert per a cadascun de nosaltres, seríem plenament feliços i aconseguiríem la felicitat dels altres. La pregària és la manera apropiada i privilegiada per arribar a aquest descobriment.

Aquest és el missatge central que nosaltres hem descobert gràcies al pare Caffarel: si vivim motivats per l'acció en el món, cal aturar-nos en el camí per reprendre forces per tal d'actuar més i millor. És imprescindible "descansar" en els braços afectuosos del Pare per trobar l'alegria i la pau. És el que el pare Caffarel anomena la "pregària silenciosa". Quan ens recollim entrem en el sentiment de la presència suau del nostre Senyor. És un veritable sentiment en el fons de la nostra ànima saber que l'AMOR, amb majúscules –que Déu està en nosaltres–, hi és present i ens impulsa a continuar vivint i transmetent el seu missatge d'amor malgrat les contradiccions d'aquest món. Si ens trobem de veritat amb Déu, la nostra vida canviarà per sempre i ens resultarà impossible no comunicar-ho.

Nosaltres, les persones, hauríem d'aprendre a fer silenci per tal de permetre que "Déu parli en cadascun de nosaltres". Llavors, podríem viure en un món completament diferent.

Maria i Agustín Fragueiro (ENS Argentina).

***Oh Tu, que ets a casa teva en el fons del meu cor,
deixa'm trobar-me amb tu en el fons del meu cor.***

Capítol 2

L'ORACIÓ: LLOC PRIVILEGIAT DE LA TROBADA AMB CRIST

«Tot consisteix a saber si és vital menjar,
tot consisteix a saber si és vital pregar.»

Meditació.

I quan pregueu, no sigueu com els hipòcrites, que els agrada pregar drets a les sinagogues i a les cantonades dels carrers, perquè tothom els vegi. Us asseguro que ja han rebut la seva recompensa. Però tu, quan vulguis pregar, entra a la teva habitació, i havent tancat la porta, prega el teu Pare que està present en els llocs més amagats, i el teu Pare, que veu el que és amagat, t'ho recompensarà. En les vostres oracions, no multipliqueu les paraules, com fan els pagans, que s'imaginen que seran atesos a força de paraules. No sigueu, doncs, com ells, que bé sap el Pare de què teniu necessitat, abans que li ho demaneu. (Mt 6,5 -8)

Introducció

Per al pare Caffarel, la pregària és el lloc privilegiat de la trobada amb Déu, particularment sota la forma de la meditació. No només la seva vida quotidiana va estar plena d'aquesta presència de Déu, sinó que no va parar mai d'ensenyar a pregar, de transmetre el que ell vivia. La seva pedagogia passava per l'exigència fonamental de posar la pregària al centre de la nostra vida. Per això utilitza nombrosos textos: escriu en la Carta dels equips i a la revista L'Anell d'Or, també als quaderns sobre l'Oració. Sobretot va ser en la segona part de la seva vida quan aquesta pedagogia es va orientar especialment cap als laics actius en el món. Des de la casa de Troussures, que converteix en centre internacional de pregària, anima setmanes de pregària, cursos per correspondència sobre la pregària i sessions de formació. Crea el Moviment dels Intercissors. Investiga els nous corrents carismàtiques que sorgeixen en l'Església. Diferents llibres sorgits al compàs de la seva experiència d'acompanyant espiritual són testimonis d'aquest període. El pare Caffarel vivia amb exigència la seva vida de pregària; desitjava amb insistència i esforç que cada un de nosaltres fes el mateix.

Textos del P. Caffarel

SOMNI, TREBALL, MENJAR... PREGÀRIA... Observeu aquesta norma. 96 divisions: els 96 quarts d'hora de què es compon una jornada. Compteu a partir de l'esquerra el nombre d'hores que reserveu al son i feu una línia vertical. Compteu a continuació el nombre d'hores de treball, professional o domèstic: una altra línia; després les hores dels àpats, després el temps de desplaçaments, de la lectura del diari, etc.... Per fi, i partint de la dreta, el temps que consagreu a l'oració. I després, compareu!

Em direu: «No hi ha res més enganyós que aquesta classe de càlculs. Es comparen realitats que no són comparables. La pregària no és un assumpte de temps. No més que l'amor: pel fet que passi deu hores cada dia en la meua feina i molt poc temps parlant amb la meua dona i els meus nens no és que no els vulgui, o que els vulgui menys que a la meua oficina. L'amor no és cosa de temps.»

Penseu! Quan sovint l'amor dels esposos, l'afecte entre parells es debilita, precisament perquè es descuida tenir-ne cura i aprofundir-lo. Els nostres amors humans exigeixen trobades, intercanvis, moments de cor a cor. És una cosa vital.

El mateix passa amb l'amor de Déu. Decau en l'ànima del cristià que no dedica cada dia alguns moments a la trobada amb el seu Senyor, moments d'intercanvi, d'intimitat, és a dir, de pregària. No és menys vital que l'anterior.

I si algú em replica: «Però d'on volen que trobi jo el temps de pregar?» Sempre em sento desconcertat ... O no ha entès el caràcter vital de la pregària per mantenir la vida de fe, o bé parteix de la irrealitat, és com si una mare de família nombrosa que patís una greu anèmia li respongués al metge: «Com vol que trobi el temps per menjar, amb vuit nens i tot el que això suposa, els biberons, els bolquers, els banys dels petits, els deures de la gent gran...?»

Tot consisteix a saber si és vital menjar, tot consisteix a saber si és vital pregar.

Després de tot, som nosaltres els sacerdots els que potser hem fallat i això ha fet que els cristians no tinguin fe en el valor de l'oració: els hem advertit prou que l'anèmia espiritual els amenaça? Quan vénen a acusar-se de covardia, orgull, impureses, en comptes de pressionar-los perquè facin un esforç per a no recaure, per què no els cridem l'atenció sobre la causa de tot això: aquest estat de debilitat interior que els torna tan enormement vulnerables? Els recomanem l'únic que els permetrà adquirir una vitalitat espiritual, i en conseqüència resistir les amenaces de l'exterior i l'interior: la pregària?

Crec poder dir-ho amb seguretat després de vint anys de ministeri, que el cristià que no dedica cada dia de deu minuts a un quart d'hora (la 96ava part de la seva jornada) a aquesta forma de pregària que es diu oració o meditació, seguirà sent un immadur, o potser es perdrà. Coneixerà greus crisis, de les quals no en sortirà vencedor, de les quals fins i tot potser no es recuperarà en molt de temps.

Lettre mensuelle des Equips Notre Dame; Novembre 1952

DESPRÉS de TRENTA-SIS ANYS DE VIDA SACERDOTAL, em sembla cada vegada més evident que, si tants cristians estan malalts moral i psíquica, viuen ansiosos, deprimits o sobreexcitats -si tantes parelles no arriben a una entesa, a l'harmonia, a la unió, a l'alegria que havien esperat- si el món cristià se'ns revela tan profundament dividit, tant en el pla del pensament com en el pla de l'acció, és perquè es desconeix la importància de l'oració. Quan els individus o les societats ja no es connecten a Déu per la pregària, queden a mercè de les forces de la desunió ...

La meua experiència no em deixa cap mena de dubte, la pregària és vital per a vosaltres laics tant com per a nosaltres sacerdots. Enteneu-me bé, no parlo d'aquesta ràpida pregària vocal del matí o de la nit, sinó del que s'anomena oració, o millor encara meditació ...

I la meua alegria és gran quan veig a alguns arribar, gràcies a la pregària diària, a aquesta pregària contínua que Sant Pau, com Crist, recomanava: "Pregueu sense parar. En tota condició manteniu-vos en l'acció de gràcies (1Te 5,17-18).

Lettre mensuelle des Equips Notre Dame; Octubre 1966

AQUEST DÉU INTERIOR NO ÉS UN DÉU SILENCIÓS, SINÓ QUE PARLA, però per sentir-lo cal fer silenci. "El Pare diu una Paraula, és el seu Verb, i és el seu Fill. Ell la diu en un etern silenci, és en silenci on l'ànima ho sent" (Sant Joan de la Creu).

Fer silenci és difícil en el nostre món terriblement sorollós. No parlo de sorolls materials sinó de tots aquests esdeveniments, notícies sensacionals, amenaces variades que la publicitat, aquesta maga dels temps moderns, crida sobre les teulades, murmura a les orelles. Tot això ve a agitar els nostres sentits, la nostra imaginació, el nostre pensament, el nostre cor, tot això es remou en nosaltres en una boja sarabanda i pertorba la nostra pregària. No obstant això el silenci interior és possible. Per aconseguir-lo, cal exercitar-se amb paciència i dolçor. Els mitjans violents mai no han estat bons mètodes de pacificació. I es tracta precisament de pacificar totes les nostres facultats per tal que es tornin disponibles a Déu, immòbils, a la seva escolta. Aquest últim terme fa esment a una determinada qualitat de silenci: el recolliment. Es tracta d'una atenció desperta, àvida de percebre la veu interior. «Molts savis, va escriure Claudel, ja ens havien dit que per sentir n'hi hauria prou amb escoltar: Quina gran veritat! Però en aquest cas no és suficient escoltar només amb el nostre aparell auditiu, ni amb la tensió de la nostra intel·ligència posada en guàrdia: sinó que és amb tot el nostre ser com escoltarem el batec de l'Ésser amb majúscula.»

I és possible que em digueu una vegada més que us desespereu per no poder arribar al silenci interior, a aquest recolliment sagrat. És veritat que únicament amb el vostre esforç no és suficient, és necessari que hi intervingui la gràcia divina. I com podria Déu negar-nos la seva gràcia? Al contrari, el que desitja és que el silenci s'instauri a la vostra ànima perquè es faci possible el diàleg entre el Pare i els seus fills. Tingueu confiança, persevereu en la pregària i Crist pacificarà i unificarà les vostres facultats escampades, com aquell pastor del qual parla santa Teresa d'Àvila, que durant la nit, tocava la flauta per reunir les seves ovelles disperses als prats.

L'Anneau d'or; Mi-août 1.957

No busqueu EN AQUESTES PÀGINES RECEPTES D'EFICÀCIA GARANTIDA; ESFORCEU-VOS MÉS AVIAT A CAPTAR-NE L'ESPERIT. És tan cert per a l'oració com per a moltes altres activitats el que segueix a continuació: l'important és sobretot aconseguir un bon inici. Perquè, si no, al cap de cinc minuts, hom se sorprèn en descobrir-se agenollat en un reclinatori: mentre que el cos arribà a la pregària, el seu pensament se n'havia anat als assumptes temporals.

Us aconsello doncs vivament vetllar pels gestos i les actituds al principi de l'oració. Una actitud clara i decidida d'home despert, present a si mateix i a Déu, una inclinació profunda o un senyal de la creu, lent, carregat de sentit. Lentitud i calma són de gran importància per trencar el ritme precipitat i tens d'una vida ocupada i urgent. Alguns moments de silenci: com una frenada que contribuirà a introduir-vos en el ritme de la pregària i a operar la ruptura necessària amb les activitats anteriors. Pot ser bo també recitar una oració vocal, molt lentament, a mitja veu.

Preneu consciència llavors, no dic de la presència de Déu, sinó de Déu present: vivent, el Gran Vivent, que és allà, que us espera, us veu, us estima. Ell té la seva idea sobre aquesta pregària que comença i us demana que esteu totalment d'acord amb allò que en vol.

Vetlleu per les actituds interiors més encara que per les del cos. Les actituds fonamentals de l'home respecte a Déu: dependència i penediment.

Dependència: no la vaga submissió del que de vegades ha de renunciar a un projecte per fer la voluntat de Déu, sinó una dependència molt més radical, la del torrent (que desapareix si se li

talla la font), la sarment (que se seca i descompon quan se la separa del cep), la del cos humà (que ja no és un cos sinó un cadàver quan es trenca el vincle que el lligava a l'ànima).

Penediment: aquest sentit agut de la nostra indignitat en presència de la Santedat de Déu. Com Sant Pere que sobtadament s'humilia davant de Crist: «Vés-te'n de mi, que no sóc res més que un pecador».

Aquestes dues actituds són importants per aplanar els camins del Senyor.

Disposada l'ànima així, demaneu la gràcia de l'oració, ja que com us vaig dir, la pregària és un do de Déu abans de ser una activitat de l'home. Truqueu humilment a l'Esperit Sant, és el nostre Mestre de pregària. Podeu llavors adoptar l'actitud corporal més favorable a la llibertat de l'ànima.

Així preparada, l'oració pròpiament dita pot començar. Què n'espereu? Que Déu prengui possessió de vosaltres. I l'únic mitjà és el de posar en pràctica aquestes tres grans facultats sobrenaturals que el Senyor ens ha donat precisament per entrar-hi en contacte, en comunió amb Ell (per això se les anomena les virtuts teològals): la fe, l'esperança, la caritat. Són el dinamisme sobrenatural que es posa a obrar quan ens acostem a Déu.

Exerciteu la vostra fe. No us demano teoritzar sobre Déu, sinó pensar en Ell meditant el que ens diu de si mateix a través de la Creació -on tot parla de les seves perfeccions-, de la Bíblia, i sobretot i en primer lloc a través del seu Fill que si es va encarnar, si va viure, si va morir, ho va fer sobretot per tal de revelar-nos l'amor infinit del Pare.

Però l'important no és pensar molt, és estimar molt. La fe promou la caritat, poseu-la en pràctica. Altre cop torno a emprar el terme "posar en pràctica". No us equivoqueu, no preconitzo un voluntarisme a ultrança. L'exercici de la fe i la caritat hauria de ser tan natural i flexible com la respiració. Exercir la caritat consistirà no tant a fer sorgir en vosaltres emocions, entusiasmes i sentiments, com d'adherir-vos amb tota la vostra voluntat a Déu mateix, per fer vostres els seus desitjos i interessos.

També és propi de l'amor aspirar a la unió amb aquell que s'estima – i a la felicitat que aquesta unió promet. Quan es tracta de Déu, d'aquesta aspiració se'n diu "esperança". Exerciu doncs també l'esperança ...

... Afegiré una última observació abans de deixar-vos. De la mateixa manera que no es converteix un en ebenista, músic, escriptor, de la nit al dia, no es converteix en home de pregària sense un conscienciosament aprenentatge.

Lettre mensuelle des Equips Notre Dame; Setembre - Octubre 1970

Testimoni.

Retindré un únic record del Pare Caffarel, home de pregària.

Aquestes llargues hores de pregària i adoració silencioses i diàries ... passés el que passés en la seva vida desbordant d'activitats, sabia donar-li a Déu el seu lloc. Però, és inexacte parlar així, aquesta trobada diària era vital, natural, essencial. Era la conseqüència lògica del seu amor sorgit en la trobada amb Crist al març de 1923. Trobada que va determinar tota la seva vida i, en particular, la seva vida de pregària. Quan un estima i se sap estimat, s'aspira simplement a estar sol amb l'Ésser estimat.

M'agrada recordar-lo a la capella de Troussures, assegut sobre el seu petit banc de pregària, el cos i el cap ben drets, els ulls generalment tancats, les mans ben obertes sobre els genolls, perfectament immòbil, molt recollit, molt pendent de Déu present en el més íntim de si

mateix. No tenia cap altra cosa. Es podia dir que era a la vegada tot ell acollida i ofrena, estant davant del seu Senyor i el seu Déu com un drap desplegat al sol, imatge que li agradava per parlar de la pregària. No hi havia res amanerat ni cursi, només una pau, una estabilitat, una força emanaven d'ell.

Oferir i rebre l'Amor transformador de Déu amb un abandonament i una confiança inalterable. Heus aquí un dels secrets, crec jo, de la seva pregària. Secret que es podria resumir en aquesta frase que Crist va dirigir a Santa Caterina de Siena: "Fes-te capacitat i jo em faré torrent"; frase que li agradava comentar així: "Fes-te capacitat per la fe i el torrent del meu amor s'abocarà al teu cor".

No és aquesta la font de tota la fecunditat del seu Ministeri?

Elisabeth Saleon Terras

***Oh Tu, que ets a casa teva en el fons del meu cor,
t'adorno, Déu meu, en el fons del meu cor.***

Capítol 3

EL MATRIMONI, SAGRAMENT DE L'ALIANÇA

«Una veritable llar cristiana, és una gran obra de Déu, la claror del sacrament del matrimoni és el reflex de la immensa tendresa que uneix Crist amb l'Església».

Meditació.

Marits, estimeu les vostres mullers, tal com el Crist ha estimat l'ESGLÉSIA i s'ha entregat a la mort per ella. L'ha volguda santificar purificant-la amb el bany de l'aigua acompanyat de la paraula. Volia portar a la seva presència una Església gloriosa, sense taques ni arrugues ni res de semblant: una Església que fos santa i inmaculada. Igualment, els marits han d'estimar la muller com el seu propi cos. Qui estima la muller s'estima a si mateix. No hi ha hagut mai ningú que no estimi el propi cos; al contrari, tothom l'alimenta i el vesteix. També el Crist ho fa així amb l'Església, ja que som membres del seu cos. Per això, tal com diu l'Escriptura, l'home deixa el pare i la mare per unir-se a la seva dona, i tots dos formen una sola cosa. Aquest misteri és gran: jo entenc que es refereix a Crist i l'Església, i que també val per a vosaltres. Que cadacú estimi la seva Muller com a si mateix, i que la muller sigui respectuosa amb el marit. (Ef 5,25-33)

Introducció

Després de la seva trobada amb les parelles, el pare Caffarel va desitjar aprofundir en el misteri del sacrament del matrimoni i aportar la seva reflexió teològica a l'Església. Sempre va basar aquesta reflexió en la meditació de la Paraula i també en l'observança, l'escolta, l'intercanvi amb les parelles i en la col·laboració de teòlegs prestigiosos. A partir d'enquestes detallades va elaborar una visió renovada del matrimoni cristià i de la sexualitat. El pare Caffarel va participar concretament en la renovació del pensament de l'Església sobre el matrimoni. Va ser un protagonista decisiu per la seva participació en comissions pontificies preparatòries al Concili i per la seva preocupació per buscar més i conèixer millor el tema. L'informe sobre "el matrimoni cristià en l'Església de l'any 1960", el número del "L'Anneau d'or" "Matrimoni i Concili: una renovació del matrimoni per a una renovació de l'Església" en són testimonis. La validesa del seu pensament serà afirmada per Joan XXIII en primer lloc i sobretot després per Pau VI en les Trobades dels Equips de la Mare de Déu a Roma els anys 1959 i 1970.

Textos del P. Caffarel

EL MÓN DE L'AMOR ENS PORTA A CONÈIXER EL REGNE DE LA GRÀCIA

Els promesos realitzen en la seva joventut aquesta experiència meravellosa. Els esposos la constaten al llarg de la seva vida, si consenten a deixar-se guiar per Déu. És Ell qui els fa descobrir, poc a poc, els llocs per on aquesta frontera pot encreuar-se.

L'amor veritable, lluny d'encadenar els cors, els allibera i els dilata de manera extraordinària. Encara diria més: nuvis i joves casats coneixen en certa manera un estat de gràcia o al menys un estat d'obertura a la gràcia. És que l'amor, en certa manera, "cristianitza" la vida, hi ha una continuïtat, ja que Déu és amor...

L'amor crida a l'amor. Ser estimat predisposa a estimar. Sorgeixen una admiració, una gratitud, una generositat, impacients per expressar-se i que un mateix ignorava que provenien d'una font que estava en el nostre interior.

L'Anneau d'or; Mai-Août 1964

QUIN ÉS EL SENTIT CRISTIÀ DE LA SEXUALITAT? Com viviu vosaltres cristianament la vostra sexualitat?

Un dels resultats d'aquest estudi, encara que ara tot ha canviat molt, és que la majoria de les llars que el van respondre tenien una gran preocupació per respectar el que s'anomenava la llei de l'Església. Ho aconseguen no sense dificultat, sovint amb molta impaciència i tal vegada amb una certa rebel·lia interna, tot i així no es preocupaven de la qualitat humana de la relació sexual i he pogut comprendre llegint, estudiant, meditant sobre aquestes respostes, que no hi pot haver veritable moralitat de la sexualitat, si no hi ha qualitat de la sexualitat... Disculpeu l'expressió, abans no m'agradava, perquè és una mica vulgar, però crec que és important, em refereixo a la manera de fer bé l'amor, de viure bé la relació sexual. I és que passa que les llars cristianes, igual que les altres, viuen una sexualitat de bàrbars.... Així doncs, us ho dic com alguna cosa que està per fer i quelcom que s'imposa, és absolutament necessari guiar les llars cap a la perfecció humana i cristiana de la relació sexual.

Bé, amb els Equips de la Mare de Déu, s'afirma en l'Església que la sexualitat és un factor de santificació amb la condició que sigui assumida i evangelitzada, que el plaer és una realitat santa, dins de l'ordre de Déu, i no ha de ser considerat sospitos com passa en aquestes espiritualitats negatives que tan sovint tots hem conegut. I això es refereix també a tot el conjunt de la vida de l'home sobre la terra, els valors naturals no són menyspreables, és necessari assumir-los, i la sexualitat n'és un valor de referència. Avui dia és tan important comprendre tot això, per salvar la sexualitat de la superficialitat que actualment la sotja i per salvar la sexualitat de l'erotisme.

Conférence du Père Henri Caffarel a la Rencontre des Responsables Régionaux Européens

Chantilly, dimanche 3 Mai, 1987

LA COMUNITAT CONJUGAL ÉS SÒLIDA, ja que la gràcia treballa poderosament per aquesta unió. I la fa, la repara, la referma, dia rere dia...

La font d'aquesta gràcia és el sagrament del matrimoni. I aquest sagrament, com altres, és el fruit de la Creu. Com ja havíem dit, Déu està present en el centre del simple amor natural, i els qui el busquen el troben. Però a les llars cristianes fonamentades en el sagrament del matrimoni, la seva presència és infinitament més real i eficaç.

No és que realment l'amor es converteixi en sagrament, el qual se situa més en el compromís i la unió que segueix; sinó que l'amor, inspirador d'aquest compromís i ànima d'aquesta unió, participa del sagrament; es pot dir d'ell que no és només santificat sinó també santificant.

L'Anneau d'or; Juillet, 1945

EL MATRIMONI CRISTIÀ NO ÉS SOLAMENT LA DONACIÓ RECÍPROCA DE L'HOME I LA DONA; és també el do de la parella a Crist. D'ara en endavant, en aquest

matrimoni que, donant-se, s'obre a Ell, Crist hi està present. És cert que aquesta presència, ja es fa real quan dos o tres s'uneixen en nom de Crist, però en el cas del matrimoni, hi ha més i millor: hi ha un pacte, una aliança, en el sentit bíblic de la paraula, entre Crist i la llar. El que Jahvè deia abans: "Jo seré el vostre Déu i vosaltres sereu el meu poble", Crist, a la vegada, ho diu a la parella. Unit d'aquesta manera a aquest matrimoni, present en la seva vida, Crist aspira a donar gràcies al seu Pare, i a intercedir amb i a través dels esposos per tot el món.

Mentre no s'arribi a aprofundir en aquesta idea, no es pot entendre bé l'oració conjugal. La seva necessitat i la seva grandesa només s'expliquen en la perspectiva del sagrament del matrimoni. En una paraula, quan Crist uneix sacramentalment un home i una dona, és per fundar un santuari i aquest santuari és una llar cristiana; allà podrà celebrar amb aquesta parella, a través d'aquesta parella, el gran culte filial de lloança, adoració i intercessió que va venir a instaurar sobre la terra.

Lettre mensuelle des Equipes Notre Dame; Avril 1968

LA LLAR CRISTIANA NO ES LIMITA A OFERIR LES SEVES RIQUESES HUMANES, a fer entreveure veritats capitals; regala als seus hostes les riqueses d'aquesta gràcia que hi habita i que ara explicarem breument.

La seva gran riquesa espiritual és la presència de Crist que fa d'aquesta comunitat familiar una "petita església", "quan dos o tres es reuneixen en el meu nom allà estic jo, enmig d'ells", i Tertulià afegeix: "Quan dos estan junts, allà hi ha Església". Segurament en aquesta presència de Crist i de l'Església roman una realitat invisible. L'home musulmà, el jueu que visiten aquesta llar, no ho saben, però la seva ignorància no impedeix que Crist actuï sobre ells. Els propis cristians, sovint també els sacerdots, comproven el gran benefici espiritual que reben al freqüentar aquesta llar. Escolteu aquest testimoni: "Un religiós que va residir durant un temps amb una família nombrosa en un període de descans, al marxar, li va dir a la mestressa de casa: vostè no es pot imaginar el consol, la sensació de pau que es pot obtenir amb el contacte amb una família com la seva: Penso que si un sacerdot travessa per un moment de crisi, que a vegades això pot passar al voltant dels quaranta anys, no trobarà millor manera de recuperar el seu equilibri que participant durant un temps en la vida d'una família cristiana."

Després d'aquest ràpid inventari de les vostres riqueses humanes i espirituals, comprendreu que es pugui dir de la llar que és un "instrument d'apostolat excepcionalment eficaç". En ella, la gràcia i les riqueses divines per comunicar-se utilitzen les realitats humanes més modestes juntament amb les més evidents: totes aquestes riqueses de l'amor de les que parlàvem fa un moment. En un cert sentit que pobre que és l'apòstol solitari en comparació amb la llar apòstol! Certament el sacerdot que visita un malalt, al qual absol, disposa de poders excepcionals per transmetre la gràcia. Però què auster és el seu rostre humà! Tot al contrari, que atractiu és el rostre de la família cristiana! Un de vosaltres ho ha dit en termes admirables: "La llar cristiana és la cara alegre i dolça de l'Església".

Lettre mensuelle des Equipes Notre Dame; janvier 1962

Testimoni

Existeix una divisió profunda en les nostres cultures sobre el tema del matrimoni i la sexualitat. El pare Caffarel contribueix amb els seus ensenyaments i els seus escrits a enfrontar aquesta qüestió de sempre.

Les paraules d'aquest ancià sacerdot són significatives: "Abans era més senzill, les normes quedaven clares. Abans del matrimoni, cap relació sexual. En el matrimoni cap dubte! No es discutia l'ensenyament de l'Església. Res de divorciar-se. Quedava clar. Es tractava només de formar la consciència dels fidels i de ser compassiu davant de les faltes. Avui dia els joves no em semblen més dolents que els d'abans. La consciència no ha desaparegut, però s'han canviat les maneres d'aplicació. La meua paraula de sacerdot era reconeguda i respectada quan expressava la llei de Déu en matèria sexual. Aquest ja no és el cas d'avui. Em sento aliè a aquest món".

La pregunta del pare Caffarel era "com humanitzar la sexualitat". Les seves respostes no eren afirmacions definitives sinó una invitació a interrogar-se.

Proposa un recorregut fascinant "de la sexualitat a l'amor". La manera de viure la sexualitat és molt important per a la humanització de l'home. La sexualitat ben viscuda pot contribuir a construir l'home i la dona. La sexualitat en les categories del Regne de Déu és indissociable de la fidelitat. És un pas decisiu en la relació amb Déu.

La llei de la sexualitat és l'amor. L'amor és diferència, és sacrifici, l'amor es construeix en la durada, a través dels èxits i dels fracassos. La parella és el lloc en el qual s'articulen les tres funcions de la sexualitat: la funció de relació, la funció de plaer, la funció de la fecunditat. La parella es construeix integrant, de manera equilibrada, aquestes tres dimensions.

L'amor és un procés. La parella perfecta no existeix. Mai s'adquireix una sexualitat en plenitud. Pels cristians, és un do rebut de l'acció misteriosa de l'Esperit Sant que no confon la santedat amb la perfecció.

El sentit veritable, el valor sobre el qual s'ha de meditar la sexualitat, és l'home creat per Déu, alliberat en Jesucrist, enfront al seu proïsme. L'home, alliberat per Crist, ha de viure la seva sexualitat en la llibertat, una llibertat responsable. La sexualitat s'allibera en Jesucrist. Es viu en la relació amb el proïsme i amb Déu. S'ha de convertir en un llenguatge d'amor, de comunió i de vida.

Père Angelo EPIS (Conseiller Spirituel de l'Equipe Responsable Internationale)

***Oh Tu, que ets a casa teua en el fons del meu cor,
glorifica el teu sant nom en el fons del meu cor.***

Capítol 4

L'ESPIRITUALITAT CONJUGAL

«La vostra llar, la unió de dos cercadors de Déu.»

Meditació

I tot allò que demanareu al Pare en nom meu, jo ho faré; així el Pare serà glorificat en el Fill. Sempre que demaneu alguna cosa en nom meu, jo la faré. Si m'estimeu, guardareu els meus manaments, i jo pregaré el Pare, que us donarà un altre Defensor perquè es quedi amb vosaltres per sempre. Ell és l'Esperit de la veritat, que el món no pot acollir, perquè no és capaç de veure'l ni de conèixer-lo: sou vosaltres qui el coneixeu, perquè habita a casa vostra i està dins de vosaltres. (Jn 14,13-17)

Introducció

Al mateix temps que renovava la reflexió teològica sobre el matrimoni i que donava als matrimonis els mitjans d'aprofundir en el seu sagrament gràcies als Equips de la Mare de Déu, el pare Caffarel volia proposar una espiritualitat específica a la qual va anomenar espiritualitat conjugal. Aquesta espiritualitat s'elabora no a partir de la vida monàstica sinó a partir de l'estat de vida conjugal, amb totes les seves exigències, les seves dificultats i les seves gràcies. Aquesta espiritualitat conjugal permet als esposos viure el seu amor conjugal i el seu amor a Crist a través d'un sol i mateix amor, i els va conduint per un camí de santedat. L'espiritualitat conjugal troba la seva font, per al pare Caffarel, en la recerca del pensament de Déu sobre tota la vida conjugal, familiar i en l'obertura a la vida social o apostòlica. La parella es donarà suport per a aquesta recerca en la pràctica de la trobada amb Crist per mitjà de l'oració conjugal.

Textos del P. Caffarel

LA PARAULA "ESPIRITUALITAT" PROVOCA EQUÍVOCS. Ha de quedar clar el que significa. Per descomptat no és una fugida de la realitat.

A qui us preguntí: «Què és això dels Equips de la Mare de Déu als quals pertanyeu?» Respondeu sense dubtar: «Grups d'espiritualitat». Les reaccions suscitées per aquesta definició, les quals segurament ja haureu observat, són molt variades. No totes demostren ni molt interès ni simpatia. De vegades, és un simple somriure, condescendent, aquell que es concedeix a un boig inofensiu, però perfectament inútil per als seus semblants, quan confessa que col·lecciona pedres antigues, autògrafs, o escarabats... De vegades un arriba a escoltar: Ni pensar-ho! Estic massa ocupat en les meves tasques professionals, familiars, socials... com per ocupar-me de l'espiritualitat!" I de vegades fins i tot, la gent s'escandalitza seriosament: "Evadir-se així del que és temporal, no és traïr-lo? Just en un moment en què tantes situacions de sofriment requeririen el nostre compromís i quan s'està forjant una nova civilització que, a més a més, es construirà contra nosaltres, si no hi col·laborem."

Aquestes reaccions revelen un menyspreu que procedeix de la ignorància. Uns semblen assimilar l'espiritualitat a un passatemps, a un adorn! Altres, concedint-li per una banda més estima, no hi veuen més que la ciència de l'oració i de la virtut: ni els passaria pel cap que l'espiritualitat pugui tenir alguna relació amb les responsabilitats familiars, professionals o cíviques... uns i els altres ignoren el que és realment l'espiritualitat.

Com dissipar els equívocs?

Sens dubte cal precisar bé el que designa la paraula espiritualitat. L'espiritualitat és la ciència que tracta de la vida cristiana i dels mitjans que la condueixen a la seva plenitud.

Ara bé, la vida cristiana en la seva totalitat no és només adoració, lloança, asceti, esforç de vida interior. És també servir Déu, en el lloc en què Ell ens ha col·locat: família, professió, ciutat...

De la mateixa manera, les llars que s'agrupen per iniciar-se en l'espiritualitat, lluny de buscar els mitjans per evadir-se del món, s'esforcen a aprendre com poden servir Déu, en tota la seva vida i enmig del món, a exemple de Crist.

Lettre mensuelle des Equipes Notre Dame; Juin 1950

LA VOSTRA LLAR DONARÀ TESTIMONI DE DÉU d'una manera encara més explícita si és la unió de dos "cercadors de Déu" segons l'admirable expressió dels salms. Dos cercadors la intel·ligència i el cor dels quals estan àvids de conèixer, de trobar-se amb Déu. Apassionats de Déu, impacients per unir-se a Ell. Per als quals Déu és la gran realitat, al quals Déu interessa més que cap altra cosa. En aquesta llar, tot es veu i es concep en funció de Déu. I no parlo en teoria. Conec molts de vosaltres, que són aquests veritables cercadors de Déu, en els quals vibra una corda secreta quan, davant d'ells, s'esmenta el nom de Déu. Aquestes llars són un lloc de culte: marit i muller són allà «adoradors en esperit i en veritat, tal com ho vol el Pare» (Jn. 4,23) ...

«Voldria saber comunicar-vos la meva convicció que una llar de "cercadors de Déu", en el nostre món que no creu en Déu, que no creu en l'amor, és una "teofania", una manifestació de Déu, com ho va ser per a Moisès aquell esbarzer del desert que cremava i no es consumia.

Conférence : «Face à l'athéisme»; Rome, 5 mai 1970

La ciència i l'art de santificar-se en i pel sacerdoci, és l'espiritualitat sacerdotal, la CIÈNCIA I L'ART DE SANTIFICAR-SE EN I PEL MATRIMONI, ÉS L'ESPIRITUALITAT CONJUGAL....

Es tracta de cristianitzar tota la vida familiar. I sobretot de buscar el sentit cristià de totes les realitats familiars, plantejant-se la qüestió: "Bàsicament, quin és el pensament de Déu sobre l'amor, sobre la paternitat i la maternitat, la sexualitat, l'educació, sobre totes les grans realitats de la llar?" I no només descobrir, sinó voler realitzar el pensament de Déu en tots aquests àmbits.

I encara més. Cal buscar el que solem comunament anomenar un estil cristià de família: l'estil cristià de les relacions entre les persones: entre els esposos, entre pares i fills, entre pares i avis, entre la llar i els amics, un estil cristià de l'ambient familiar: casa, menjars, despeses, un estil cristià de les activitats diàries: el treball, l'oci, el moment d'aixecar-se, d'anar a dormir, les reunions, l'hospitalitat. Com fer-ho perquè tot això sigui cristià, que tot això reflecteixi la gràcia de Crist? Un estil cristià dels dies: el diumenge no es viu com el dissabte, el dissabte com el dijous, ni el dijous com els altres dies de la setmana, un estil cristià dels grans esdeveniments: el naixement, la malaltia, les proves, el matrimoni, la mort... Viure

cristianament aquests esdeveniments. I tot això "perquè Déu sigui glorificat en totes les coses", com diuen els benedictins.

Finalment, com que cap llar viu aïllada en la ciutat i en l'Església, aquesta espiritualitat conjugal i familiar és també una espiritualitat del compromís de la llar en les tasques humanes i en les tasques eclesials.

L'anneau d'or, n°84

Testimoni.

Com a amics des de la nostra joventut, després com a nuvis i després com a joves esposos no teníem, malgrat els exemples que ens envoltaven i d'una bona preparació al matrimoni, el sentiment que la part espiritual del nostre amor i el nostre matrimoni tenia i tindria tanta importància.

Hem trigat alguns anys a prendre consciència d'aquesta dimensió espiritual i d'aquesta transcendència de la nostra unió conjugal, després familiar.

Els Equips de la Mare de Déu ens han iniciat, des del principi de la nostra pertinença a aquests, a aquesta espiritualitat conjugal que brolla de la docilitat mateixa a l'Esperit Sant que marca l'ésser dels esposos. Aquest Esperit Sant "torna l'home i la dona capaços d'estimar-se com Crist ens va estimar".

Hem descobert i experimentat el testimoni de la caritat, de la unitat i de la fidelitat en les relacions entre esposos, del seu amor indestructible enmig de les proves i dificultats.

Hem descobert també de quina manera la vida espiritual del matrimoni manté, consolida i fortifica la nostra unió humana i espiritual d'acord amb la promesa de convertir-nos en una sola carn, feta en la aliança nupcial.

Així, gràcies a la trobada d'aquesta espiritualitat conjugal posada en relleu pel pare Caffarel i els matrimonis que el van acompanyar, hem pogut construir aquesta comunió íntima de cos i esperit que fructifica de manera responsable amb l'arribada dels fills als quals intentem transmetre una autèntica formació humana i cristiana.

Amb la força de Crist intentem viure la fidelitat, el perdó i la reconciliació, el do d'un mateix i l'esperit de sacrifici, la convivència i la pau, el respecte i l'esperit d'amor.

Però això no s'aconsegueix sense ascési i sense exigència, com ens ho recordava el mateix pare Caffarel una nit de desembre de 1993 al seu despatx de Troussures: «Sigueu exigents, no decebreu mai».

Gérard et Marie Christine de Roberty

***Oh Tu, que ets a casa teva en el fons del meu cor,
vull el que tu vols en el fons del meu cor.***

Capítol 5

REUNITS EN NOM DE CRIST EN EL CAMÍ CAP A LA SANTEDAT

«Perquè volen que el seu amor santificat pel matrimoni sigui una lloança a Déu, un testimoni per als homes, han decidit formar equip. Es ve a l'equip per Déu, es manté per Déu»

Meditació

Llibre dels Fets dels Apòstols (Ac 2,42-47)

Anaven assíduament a l'ensenyament dels apòstols, a la comunió, a la fracció del pa i a les oracions.

La por s'apoderava de tots, ja que els apòstols feien molts prodigis i senyals.

Tots els creients vivien units i tenien tot en comú; venien les seves possessions i els seus béns i repartien el preu entre tots, segons la necessitat de cada un.

Acudien al temple cada dia amb perseverança i amb un mateix esperit, partien el pa per les cases i prenien l'aliment amb alegria i senzillesa de cor. Lloaven Déu i gaudien de la simpatia de tot el poble. El Senyor afegia cada dia a la comunitat als quals s'havien de salvar.

Introducció.

En totes les obres del pare Caffarel i més concretament en les referides al matrimoni, es troba una dimensió de recerca teològica, una segona dimensió que facilita la trobada amb Déu, i per fi una tercera dimensió d'apropament als mitjans concrets per mitjà dels quals viure, i encarnar dia a dia la reflexió teològica, l'espiritualitat definida per ell. És així com van néixer els Equips de la Mare de Déu, moviment que el pare Caffarel va voler no només al servei dels matrimonis sinó també al servei de l'Església. Els Equips han estat la gran obra del pare Caffarel de 1939 a 1973. Al fil d'aquests anys es va elaborar, amb el tempteig de l'experiència, la raó de ser dels equips. El pensament del pare Caffarel sobre els equips, la seva evolució, es troba en la lectura dels editorials de la Carta dels Equips, en els missatges que va poder comunicar en els seus desplaçaments, en les conferències magistrals de les Trobades. Hi ha una referència constant a la missió d'acompanyar cada parella en el seu camí de santedat dins del matrimoni i també en el camí de la seva relació amb Crist. Per al pare Caffarel l'equip, com el matrimoni, no era només experiència d'Església sinó també servei a aquesta i al món.

Textos del P. Caffarel

FORMEM EQUIP, perquè Jesucrist, l'últim dia, l'última nit de la seva vida, durant l'últim sopar amb els seus apòstols, va revelar la seva més secret desig: "Que tots siguin u ... Jo els he donat la glòria que tu m'has donat, perquè siguin u com nosaltres som un, jo en ells i tu en mi,

perquè siguin perfectament un i el món conegui que tu m'has enviat, i que els has estimat a ells com m'has estimat a mi" (Jn 17,21-23). I nosaltres, deixebles de Crist, volem respondre als seus desitjos.

FORMEM EQUIP, perquè creiem que Jesucrist és encara en el món, que treballa invisiblement, misteriosament, incansablement, per conquerir, captar, atreure els homes i a les coses per a realitzar l'obra que el Pare li va encarregar fer: la gran unitat de totes les criatures en Ell i volem participar en aquest afany, cooperar en aquesta obra: "instaurar tot en Crist" (Ef 1,10).

FORMEM EQUIP, perquè creiem que no és suficient amb aspirar a la Unitat total, emocionar-se amb el pensament de la reconciliació dels cristians, esperar del proper Concili que contribueixi a això, sinó que hem de fer la Unitat, realitzar la unitat allà on estigui al nostre abast, on depengui directament de nosaltres.

Aquesta realització és la fiança, la garantia de la qualitat del nostre desig d'una unitat més àmplia.

FORMEM EQUIP, perquè creiem que somiar amb l'ecumenisme i no començar per fer la unitat veritable entre marit i muller, entre pares i fills, és quedar-se als núvols i que, per a realitzar aquesta unitat en la nostra llar, tenim necessitat de les aportacions i de l'ajuda d'altres llars.

FORMEM EQUIP, perquè volem ser, pertot arreu on vivim -edifici, barri, família, parròquia... obrers d'unitat i hem de fer l'aprenentatge d'aquesta unitat amb llars amigues i ser sostinguts per elles en el nostre esforç.

FORMEM EQUIP, perquè volem que els nostres germans sàpiguen que Déu els estima, vol salvar-los i que allò que els portarà a fer aquest descobriment serà l'espectacle de la nostra unitat, del nostre amor fraternal, ja que Crist ho va dir: «Que siguin u per tal que el món cregui que el Pare m'ha enviat».

FORMEM EQUIP, perquè volem que hi hagi al món un reflex, modest però autèntic, de la més alta bellesa, de la més alta santedat, del més alt amor, de la vida Trinitari: homes que siguin un a l'Amor, en l'Esperit Sant, com ho són el Pare i el Fill en la unitat del Sant-Esperit, pels segles dels segles.

Unitat entre marit i muller, unitat entre pares i fills, unitat entre llars a l'equip, unitat dels equips en el Moviment supranacional, i això perquè aspirem amb tota l'energia de la nostra caritat a la unitat de tots els éssers en Crist: tal és aquesta mística de la unitat, ànima dels Equips de la Mare de Déu.

Lettre mensuelle des Equipes Notre Dame, Octobre 1961

US SENTIU RESPONSABLES DELS MEMBRES DEL VOSTRE EQUIP, voleu ser responsables (per una part) de la seva realització humana i cristiana, el que ara us cal és treballar per això. Per donar-los el que necessiten. Per donar-vos.

Per molt pobres que us sentiu, teniu moltíssim per donar perquè el que necessiten els que ens envolten, en primer lloc, no són els nostres béns, sinó a nosaltres mateixos. I això és precisament el més difícil de posar en pràctica. «El meu cor està lligat a mi amb una goma elàstica, si l'estiro per oferir-lo, al cap d'un moment ha tornat on era»: així s'expressava en la confessió un home que volia fer-me comprendre el seu egoisme. Donar-se, estar sempre disponible per als altres és difícil, és cansat. Disponible per a prestar un servei material i sobretot disponible per a un altre tipus de servei, d'un preu molt superior, que consisteix a

oferir-los un cor atent, comprensiu, encoratjador, que suscita confiança, que sap dir la veritat, que s'atreveix a exigir.

Hi ha un altre do més preciós encara. Són pocs els que el comparteixen. Es tracta de la vida de Déu en nosaltres que és la nostra principal riquesa i de la qual som tan avars. Ja sigui per avarícia, per pudor, o per respecte humà, el cas és que aquesta vida està amagada en cada un. "D'ells sortiran rius d'aigua viva", anunciava Crist parlant dels seus futurs deixebles. Però si els deixebles tanquen les rescloses ... Nombrosos equips han adoptat durant un any o dos el que anomenem el mètode de meditació de l'evangeli: molts d'ells han reconegut que la unió de l'equip s'ha reforçat, gràcies al fet que cadascun havia estat convidat a compartir, en un ambient fraternal, allò que, en la pregària, havia comprès sobre la pàgina d'evangeli escollida.

El sacrifici és la perfecció cristiana del do: «No hi ha més gran amor que el de donar la vida per aquells que un estima». La vida d'equip exigeix sovint que es sacrificuin gustos, voluntats, preferències personals. Tornar enrere davant l'exigència, és decaure en l'amor. És rebutjar el major benefici que podem esperar de l'equip: que ens faci morir a nosaltres mateixos - en l'home que mor, Crist sorgeix. Un equip s'enfonsa quan els seus membres perden l'esperit de sacrifici.

Lettre mensuelle des Equipes Notre Dame, Avril-Mai 1957

QUINA DIVERSITAT D'INTENCIONS AL FONTS DEL COR DELS MEMBRES d'alguns equips! Algun ve més o menys portat pel seu cònjuge i per donar-li gust, potser aquesta nova parella, que acaba d'arribar a la ciutat, s'alegra de conèixer gent, un altre es va decidir "perquè s'ha de fer alguna cosa", és freqüent el cas de la parella que hi va atreta per l'esperança de trobar un determinat suport per a la seva vida conjugal, i és possible que fins i tot en determinada ciutat estigui ben vist formar part dels Equips.

I després hi ha els que no tenen cap motiu, i segueixen per rutina, per no entristir els seus companys amb la seva partida.

Ara bé, cap d'aquests motius justifica la presència en un equip. Alguns no són dolents, però cap és el veritable, no és el que correspon a la raó de ser del Moviment. És normal que un o altre d'aquests motius acompanyi el veritable, però cap no hauria de ser el motiu determinant.

L'única intenció veritable, la que correspon a la finalitat dels Equips, és la voluntat de conèixer millor a Déu, d'estimar-lo més i de servir-lo millor. Es ve als Equips per Déu, es manté per Déu. El motiu de l'entrada, el motiu de la permanència en l'equip és religiós, és a dir, relatiu a Déu.

Lettre mensuelle des Equipes Notre Dame ; décembre 1962

Testimoni.

Tota l'atenció que el Pare Caffarel prestava al món i als esdeveniments estava polaritzada per la seva passió fonamental: conduir els homes a Crist.

Però captava amb promptitud els gèrmens de futur que apuntaven aquí o allà.

Davant la descristianització, es va dirigir a les llars dels Equips de la Mare de Déu. En la Trobada de Roma, el 1970, els va fer una crida urgent perquè es convertissin en testimonis del Déu Viu. I, com a expert que era, va combinar aquesta crida amb mitjans concrets per aconseguir-ho: la Paraula de Déu, l'Oració i l'ascesi. Afegits aquests als altres punts

concrets d'esforç, estaven encaminats a consolidar la vida espiritual dels matrimonis i fer-los capaços de donar testimoni de la seva fe.

Pensava que l'expansió dels matrimonis cristians era una gran gràcia concedida per Crist a la seva Església en el segle XX, que els Equips de la Mare de Déu jugaven un «paper providencial en l'Església». Però no puc fer altra cosa millor que cedir-li la paraula citant el que ens escrivia, a Annick i a mi, com a introducció a la recopilació dels seus textos sobre els Equips de la Mare de Déu. Per fer-se entendre, evocava l'aparició del franciscanisme al segle XII en una cristiandat portadora de la gangrena "del culte als diners». «Va ser, deia, com un gran vent bufant amb força sobre la cristiandat».

I seguia; "En el nostre Segle XX, ha sorgit un altre mal. S'insinua per tot arreu, pervertint les mentalitats i els costums. Rep el nom de "alliberament sexual". Quina ironia! En lloc d'alliberament, les nostres societats occidentals es troben esclavitzades i minades per aquest mal (i alhora horroritzats per la marea ascendent de la SIDA). D'aquí a poc, hi haurà tantes unions lliures com d'homes i dones casats, tants divorcis com matrimonis, tants avortaments com naixements. I quan els tèrmits corroeixen una estructura ...

No és la missió providencial dels Equips de la Mare de Déu, afirmada des de la seva fundació, la d'agrupar matrimonis que tinguin l'audàcia de viure, sense rebaixar, l'ideal cristià de l'amor, la sexualitat i el matrimoni?

I conclouïa, «No es pot pensar que també llavors veurem aixecar-se sobre el poble de Déu un gran vent purificador?»

I els homes i dones, almenys els més lúcids, comprendran que només Crist pot curar les grans realitats humanes -singularment el matrimoni- i, a través d'això, salvar la nostra civilització a punt de naufragar. Però el temps apressa!»

J et A Allemand

***Oh Tu, que ets a casa teva en el fons del meu cor,
que sorgeixi la teva alegria en el fons del meu cor.***

Capítol 6

SENSE EXIGÈNCIA NO HI HA VIDA CRISTIANA

«Personalment us encoratjo, com a llar, en el vostre amor i en la vostra missió de ser exigents i de no defallir mai.»

Meditació

No us penseu que hagi vingut a portar la pau a la terra. No he vingut a portar la pau, sinó l'espasa. (Mt 10,34)

Ningú no pot servir dos senyors, perquè si estima l'un, avorrirà l'altre, i si fa cas de l'un, no en farà de l'altre. No podeu servir alhora Déu i el diner. (Mt 6,24)

Més encara: és més fàcil que un camell passi pel forat d'una agulla que no pas que un ric entri al Regne de Déu. (Mt 19,24)

Jesús li va respondre:

–Ningú que mira enrere quan ja té la mà a l'arada no és bo per al Regne de Déu. (Lc 9,62)

Jesús li respon:

–Segueix-me, i deixa que els morts enterrin els seus morts. (Mt 8,22)

Si l'ull dret et fa caure en pecat, arrenca-te'l i llença'l; val més que es perdi un dels teus membres que no pas que tot el teu cos sigui llençat a d'infern. (Mt 5,29)

I deia a tothom:

–Si algú vol venir amb mi, que es negui a ell mateix, que prengui cada dia la seva creu i que em segueixi. (Lc 9,23)

Així, doncs, el qui de vosaltres no renuncia a tots els seus béns no pot ser deixeble meu. (Lc 14,33)

Però és estreta la porta i dur el camí que condueix a la vida, i són pocs els qui el troben. (Mt 7,14)

(Cites de l'evangeli seleccionades pel pare Caffarel)

Introducció

Si hi ha una paraula que apareix sovint en els escrits, les xerrades del Pare Caffarel és l'exigència. Són molts els textos en que recorda la seva convicció profunda que la resposta que l'home ha de donar a l'amor total que Déu manifesta en l'home, és la d'un amor incondicional. La vida cristiana és exigent, la Creu ho és. Ens demana una disciplina personal, un entrenament permanent en l'oració, una meditació que el pare Caffarel s'imposa i que desitja que també l'adoptin els cristians, només com a resposta a l'immens

amor que Déu ens té. En tota l'obra del pare Caffarel hi ha referències constants a l'exigència, l'ascesi, el deure de l'obediència. Això ens pot donar d'ell una imatge dura, austera, perquè pregonava un discurs voluntarista que s'oposa a l'ambient laxa que ens envolta. Però aquesta exigència la vivia com una vida donada fins al màxim, com una manifestació de l'amor incondicional per Crist. I aquest tarannà el transmetrà als matrimonis dels Equips de la Mare de Déu en la seva proposta que fa a la Carta i en les obligacions de ser equipier. Al pare Caffarel no li agradava la mandra, la passivitat, l'autosatisfacció. La seva preocupació per l'oració es va traduir en l'escola de pregària de Troussures on demanava als que hi participaven una voluntat ferma i sense concessions. Buscar a Crist, que cadascú el trobi viu en el seu interior, era l'obsessió que explica la seva voluntat ferma i decidida.

Textos del P. Caffarel

LES EXIGÈNCIES DE CRIST VAN MOLT LLUNY (mireu els textos de la meditació): Pot ser que Crist parlés amb la intenció de desanimar les ànimes de bona voluntat?

És veritat que al presentar-nos el seu ideal, el pare Caffarel pretén que ajustem la nostra vida a ell, però també vol, abans que res, que confrontem la nostra manera de pensar i viure d'acord amb aquestes exigències, per tal que descobrim tot allò que nosaltres rebutgem, per a que, en una paraula, ens adonem de la nostra condició de pecadors.

I no és potser això el que més ens molesta? Hem d'estar contents amb nosaltres mateixos, i poder enumerar totes les fites que aconseguim !!!, però si obrim l'evangeli, no podem deixar de culpabilitzar-nos. És a aquest sentiment al qual vol Jesús que ens enfrontem, perquè quasi mai tenim de forma espontània l'actitud del publicà. Però el publicà, de lluny estant, no gosava ni aixecar els ulls al cel, sinó que es donava cops al pit, tot dient: "Déu meu, sigues-me propici, que sóc un pecador." (Lc 18,13)

Saber-nos pecadors i no poder-nos-en alliberar, per molt que ho vulguem i desitgem, ens porta a reconèixer la necessitat de salvar-nos, i aquesta és la primera convicció que Crist proposa desvetllar en qualsevol home. El qui s'hi negui no pot pretendre estar compromès amb el seguiment del Crist.

L'ideal evangèlic és difícil de dur a terme, ben cert; però si ho acceptem d'antuvi i ens el fem nostre, reconeixent el lluny que ens en trobem, molt lluny, sí, però desitjant de forma ben sincera que sigui una referència constant per a la nostra vida, llavors la gràcia del Senyor vindrà a ajudar-nos. La gràcia ja ha fet molts miracles! Per a Déu res és impossible i mai podem caure en el desànim.

Queda clar però, que si un no vol renunciar a l'amor i l'estima d'un mateix, llavors cal vigilar amb obrir l'evangeli. És un llibre petit però molt inquietant. I ho dic perquè s'enfronta amb la nostra tranquil·litat i ens la qüestiona.

Lettre mensuelle des Equipes Notre Dame; Novembre 1963.

Trobareu la Carta dels Equips de la Mare de Déu adjuntada amb aquesta carta. Va ser un gran esdeveniment en la història dels nostres grups de matrimonis. No volem dir que aquesta Carta, tal i com es presenta, sigui perfecta., ans al contrari. Però respon a un desig de nombrosos grups de rebre una direcció ferma, amb orientacions precises. És això el que ens ofereix aquesta Carta.

Continueu caminant; no es tracta de fer teories, sinó de viure. I la vida ja posarà al descobert tots els canvis que caldrà introduir en aquesta llei.

Molts de vosaltres pensareu, potser, que no diu res de nou. Sortosament. Això posa de manifest que es fa ressò de totes les experiències que esteu vivint, que toca de peus a terra i que no és una intel·lèquia mental feta a l'estratosfera.

Després d'haver-la llegit i meditat, apliqueu-la. Potser llavors us semblarà molt exigent, més del que us havia semblat abans. I no pas perquè les obligacions siguin extraordinàries sinó perquè us exigeix tot allò que abans només ho intentàveu, perquè ho feu d'ara en endavant. L'educació dels nens, no es fa a partir de les petites coses de la vida diària? De la mateixa manera, si us ajasteu a complir fil per randa les obligacions proposades en aquesta regla, és com us podeu ajudar vosaltres mateixos i ajudareu també d'altres parelles amigues a viure sempre, amb la major perfecció, la vostra vocació d'esposos, pares i persones.

Si fos més flexible, aquesta Carta hauria convençut més gent. I malgrat tot, hem renunciat de forma deliberada, a una devaluació de la mística i la disciplina, perquè no hem volgut decebre a tantes llars, sobre tot entre els joves, que volen una llei exigent que els ajudi a viure en un clima fortament cristià.

No us heu de comprometre per la força amb aquesta Carta. No es pas vergonyós, per una llar o un grup, anar-se'n. Però els que l'adopteu, feu-ho sense reticència, amb convenciment i determinació.

Nosaltres hem assumit la nostra responsabilitat. Pregueu, reflexioneu, assumiu la vostra.

Lettre mensuelle des Equipes Notre Dame; Janvier 1948

UNA REUNIÓ D'EQUIP que no és des del principi un esforç conjunt per a trobar a Jesucrist, és quelcom diferent a una reunió dels Equips de la Mare de Déu.

Ser exigent, amb una exigència d'amor, no ho és per obsessionar-se en eliminar els defectes de l'altre, sinó aconseguir des del cor el creixement de la generositat cap a Déu i cap al pròxim.

Finalment, que el vostre amor sigui pacient, com ho és el pagès que confia en les estacions. Només així la vostra exigència d'amor donarà els seus fruits.

El teu amor sense exigència m'empeteix, la teva exigència sense amor em rebel·la; la teva exigència sense paciència em desanima; el teu amor em fa créixer. Quan les llars s'exerciten, treballen en l'amor fratern, de mica en mica els cors eixamplen l'horitzó. I progressivament, el seu amor es fa present a la casa, el barri, al país... fins arribar a extrems ben allunyats, insospitats...

On hi ha cristians que s'estimen, allí hi ha l'Església. És una condició, però, que cada petita comunitat vulgui estar present en l'Església i treballi al seu servei.

El poder de la intercessió dels cristians quan estant units té una força extraordinària. Si dos d'entre vosaltres us poseu d'acord a la terra per demanar qualsevol cosa, l'obtindreu de veritat del meu Pare que està al cel.

L'amor fratern és extraordinàriament fecund. Al seu voltant, el mal es fa petit, el desert comença a florir.

Una comunitat fraterna és un missatge de Déu als homes. És, de fet, el seu missatge més important, el que revela la vida íntima de Déu, la seva vida trinitària. No hi ha sobre Déu un discurs més eloqüent i més persuasiu que l'espectacle dels cristians que són un, com el Pare i el Fill també són un.

Així doncs us exhorto a que tingueu una obsessió: Feu del vostre equip un exemple de caritat.

L'Anneau d'OR; Mai-Août 1956.

Testimoni

Us proposem viure durant 2 minuts, l'electroxoc que el nostre equip jove, acabat de ser pilotat, va viure en el seu primer any d'estudi dels textos escollits pel Pare Caffarel. Esteu llestos? Doncs, som-hi!

Pel que fa a la vida d'equip:

Esteu contents de ser als EMD?

- Espera vostè (senyora) finalment de poder parlar amb el seu marit?*
- Potser vostè (senyor) ha acceptat d'entrar a l'equip per plaure a la seva esposa?*

Doncs bé, el Pare Caffarel ens diu: “L'única intenció vertadera, la que correspon a la finalitat dels Equips, és la voluntat de conèixer millor Déu, d'estimar-lo i servir-lo millor. Als Equips s'hi ve per Déu, i s'hi resta per Déu.”

Pel que fa a la pregària:

Quan arriba la Participació, a la reunió de l'equip, un equipier sempre troba l'ajut dels seus companys, per excusar-se de les dificultats que suposa per als laics trobar temps per fer pregària de forma regular, ja sigui sols o en família.

Davant aquesta dificultat el Pare Caffarel contesta: “El que m'argumenta: ¿però on vol que trobi el temps per a fer pregària?... em fa pensar... o bé, no ha comprès el caràcter vital de la pregària per a poder mantenir la vida religiosa, o bé, està indicant una tendència poc real... Tot es redueix a saber si es prou important menjar, tot es redueix a saber si és important pregar.

I si després d'aquestes paraules del Pare Caffarel, continueu contents o satisfets perquè no us senti interpellats per aquestes preguntes, encara podeu escoltar aquest altre missatge: Malaguanyat és l'himne virtuós, heroic, auster, gelós d'ell mateix. Si està tan satisfet d'ell mateix, que no es reconeix pecador, si no és capaç d'esperar, no crida el Salvador.

Totes aquestes paraules del pare Caffarel no van deixar insensible el nostre equip. Les reaccions van ser molt vives, fins i tot n'hi va haver que es van molestar, i fins i tot, es van indignar i es van arribar a sentir incòmodes. Però podem donar fe que, els que es van sentir més qüestionats, són els que avui n'han tret un profit més gran de la seva vida cristiana.

Si l'exigència del pare Caffarel per als matrimonis ens impressiona, és perquè és ferma i no fa cap tipus de concessió, de la mateixa manera que ho era l'exigència del Crist amb els seus apòstols.

Així doncs, no dubteu, deixeu-vos interpellar, qüestionar per la radicalitat, l'entusiasme i l'amor del Pare Caffarel.

Hina et Olivier Lefrançois

***Oh Tu, que ets a casa teva en el fons del meu cor,
m'ofereixo al teu amor, en el fons del meu cor.***

Capítol 7

APÒSTOLS, OBERTS A LA REALITAT DEL MÓN

«I després aneu per feina, uniu-vos a tots els que intenten construir un món en què la nova generació pugui respirar, viure sense deixar-se dominar pels increïbles problemes que el vertiginós progrés de la ciència i la tècnica plantejaran a l'home»

Meditació

Pau, servent de Jesucrist, cridat a ser apòstol, escollit per a anunciar l'evangeli de Déu.

Aquest evangeli, que Déu ja havia promès pels seus profetes en les Escriptures santes, es refereix al seu Fill, descendent de David pel que fa al llinatge humà, però, per obra de l'Esperit Sant, entronitzat com a Fill poderós de Déu en virtut de la seva resurrecció d'entre els morts. Ell, Jesucrist, Senyor nostre, m'ha fet el do de ser apòstol per a dur gent de tots els pobles a acceptar la fe, a glòria del seu nom. Entre aquests hi sou també vosaltres, cridats per Jesucrist.

A tots els estimats de Déu que viuen a Roma i que ell ha cridat a ser sants, us desitjo gràcia i la pau de part de Déu, el nostre Pare, i de Jesucrist, el Senyor. (Rom 1,1-7)

Introducció.

L'atenció del pare Caffarel cap al Crist present en ell, només trobava autèntic sentit en l'atenció als altres, als cristians que li havien estat confiats en el seu ministeri. La seva primera reacció va ser respondre als interrogants d'aquelles parelles joves creant els Equips, i després als de les vídues amb les Fraternitats de la Mare de Déu de la resurrecció. Empeny membres dels equips a estar atents al conjunt de les parelles del món, no tan sols a través de la difusió dels equips en altres països, si no també implicant-se en la preparació al matrimoni, en l'acompanyament de pares, de parelles, de joves en el desenvolupament de la seva vida afectiva i sexual. Nombrosos treballs d'enquesta, de recerca i de reflexió en donen fe. El pare Caffarel és veritablement un missioner en el seu món, i ens recorda constantment aquest deure apostòlic que cada un de nosaltres tenim, aquesta inquietud que cada un de nosaltres ha de tenir. Pel seu coneixement del món de la parella serà un interlocutor de pes en l'àmbit del Concili Vaticà II. A Roma no dubta en manifesta el que veu, el que sent, les seves inquietuds. La percepció d'un món descristianitzat, sense relació amb el seu Déu està en la base de la creació de les escoles de pregària, de la casa de Troussures, del moviment dels intercessors. Havent intuït molt aviat el futur paper dels laics en la vida de l'Església, es va preocupar no només de formar-los espiritualment, sinó també de recordar-los constantment la dimensió apostòlica de llur vida cristiana.

Textos del P. Caffarel

NO US PARLARÉ DEL DEURE DE L' APOSTOLAT EN GENERAL. Simplement us vull convidar que aquest any que comença feu tot el possible per a que aquesta espiritualitat conjugal i familiar de la qual us alimenteu dins els Equips de la Mare de Déu, arribi a les llars del vostre entorn, consolidi la seva unió que potser s'estigui debilitant, reanimi el seu amor, els manifesti la riquesa del sagrament del matrimoni. Feu-los veure també tota la joia i força que porta l'amistat fraternal entre llars.

Us falta convicció? Que potser no us adoneu de fins a quin punt l'ambient en què viuen amenaça la vida cristiana i la unió de tantes llars?

Ah! I sobre tot, no em digueu que no es pot fer res. Si estimeu realment aquestes llars amenaçades, trobareu la manera de fer-ho i perseverar en el vostre esforç. Inventiva i perseverança, qualitats dels missioners... (Quants missioners pateixen, pregunten, s'entreguen durant anys sense resultats). Doncs sí: sigueu missioners d'aquesta espiritualitat conjugal que us fa viure.

Carta mensual dels Equips de la Mar de Déu; Octubre 1950

LES LLARS CRISTIANES TENEN DIFICULTATS PER A RESPECTAR LA LLEI DE DÉU en l'àmbit de la moral conjugal. Això no te res d'estrany, tenint en compte tant les exigències de la llei com la força de l'instin sexual. El que no és tan normal és que molts (alguns dels millors entre ells) es sentin immersos en l'angoixa. D'on ve aquesta angoixa? Les parelles pretenen respectar la llei moral i, al mateix temps, aprofundir la seva unió. Ara bé, d'una banda se'ls diu que infringir la llei és traïr Déu; i, d'altra banda, abstenir-se de relacions conjugals pensen que compromet l'estabilitat de la seva unió i la riquesa del seu amor. Si, als seus ulls, la llei de Déu i l'aprofundiment de la seva unió són riqueses insubstituïbles, com no han d'estar angoixats si es senten forçats a sacrificar-ne una de les dues? Si al menys trobessin llum i recolzament en els sacerdots! Però això no és habitual, i les opinions contradictòries que reben no fan més que augmentar el seu desassossec.

És inconcebible que els fills de Déu, plens de bona voluntat, visquin angoixats. Si és així és perquè massa capellans tenen una concepció legalista i estàtica de la moral. Per contra, es pot constatar que si els principis es presenten dins l'òptica d'una moral deliberadament evangèlica i si s'ajuda les llars a portar una vida cristiana lleial i creixent, aquests principis són singularment beneficiosos i els fan créixer dins l'amor i la caritat. Sí que a vegades suposa una càrrega, però per qui viu en l'amistat de Déu, "la càrrega és lleugera".

També cal que el sacerdot que acompanyi la llar hagi reflexionat sobre el sentit cristià de la sexualitat i les etapes psicofisiològiques per les quals evoluciona. I el que és cert pels capellans també ho és, evidentment, pels laics casats que el Sant Pare convida expressament a ajudar les llars que cerquen o passen dificultats.

Si us plau! Cal que el Magisteri s'afanyi a donar tant als capellans com als fidels les grans línies d'una pedagogia pastoral que ajudi a adoptar i seguir els principis enunciats per *Humanae vitae* amb una consciència lleial i en pau.

I així, no trigarem a veure com Pau VI, tot i defensant la moral conjugal en la seva integritat, haurà contribuït eficaçment a la promoció de la parella, la instauració d'una civilització autènticament humana i a la manifestació dins el poble cristià de les virtuts del sagrament del matrimoni.

Carta mensual dels Equips Notre Dame; suplement octubre 1968

ÉS URGENT QUE ELS ADULTS CRISTIANS INTENTIN ENTENDRE ELS JOVES. No vull dir que s'hagin d'acceptar a priori totes les seves idees, ni aplaudir tot el que fan. És essencial cercar en la profunditat de l'ésser d'on surten llurs aspiracions, llurs reaccions, llurs pensaments, llurs dubtes... I adonar-nos de quins comportaments nostres sovint els revoltent. Sens dubte, és una mostra de debilitat moral i espiritual passar-se el temps posant en dubte tots els valors heretats del passat, a rebutjar tota certesa. Però, d'altra banda, també es manifesta de d'atròfia de la intel·ligència i del cor renunciar a revisar tota una sèrie de maneres de pensar i d'actuar que no són més que el producte, ben discutible, d'una determinada societat o medi social.

És difícil, ben cert, comprendre els altres, especialment les noves generacions. I ens fa por sentir que el terra s'enfonsa sota els nostres peus. Però aquestes construccions que ens fa tanta por que caiguin, són realment tan vulnerables? I, si ho són, no és precisament la prova que els manquen uns fonaments sòlids?

D'altra banda, per a comprendre fa falta molt amor. I d'entrada, evidentment, l'amor dels que un vol comprendre. Però no els podrem estimar de debò si no estem lligats a l'amor d'una esposa, un amic, un verdader equip. Qui no és estimat, ni estima ni comprèn. I, sobretot, és important sentir-se estimat per Déu; només així podrem resistir qualsevol teoria o esdeveniment, per desconcertants que siguin, ja que el nostre Déu és un puntal per tots aquells que s'hi recolzen.

Vosaltres podeu contribuir en gran manera a crear al vostre voltant una actitud de comprensió vers la generació que puja. No us falten pas mitjans. Apreneu a moure-us a prop dels mitjans de difusió. Les vostres cartes són força més eficaces del que imagineu. Escriviu en totes les publicacions on pugueu arribar, preneu la iniciativa de fer reunions...

I després, aneu per feina, uniu-vos a tots els que intenten construir un món en què la nova generació pugui respirar, viure sense deixar-se dominar pels increïbles problemes que el vertiginós progrés de la ciència i la tècnica plantejaran a l'home.

Els adults només són dignes d'estimació si treballen realment pel bé de les generacions futures i per la comoditat de la seva pròpia generació. El gran escàndol és l'oblit general d'aquesta llei per part dels polítics, els economistes, els sindicats... és el gran pecat dels adults contra l'amor dels infants. No és adult qui no té una mentalitat de pare o mare. No hi ha altra alternativa: o sacrifiquem els nens o els pares es sacrifiquen per llurs nens...

No defugiu les vostres responsabilitats, però tampoc us deixeu aclaparar. Assumiu-les en la confiança. Aquella "força del cel" que Jesús va prometre als seus deixebles abans de marxar, a vosaltres també us és assegurada. Ah! Si en el món hi haguessin prou parelles que realment s'estimessin, realment felices i verdaderament cristianes la faç de la terra seria ben diferent.

Lettre mensuelle des Equipes Notre Dame, Mai-Juin 1971

Testimoni.

A França, una de cada quatre llars és d'una vídua. És ben pitjor en els països pobres. Jo era una jove mimada. Però el meu marit va morir quan jo tenia 35 anys. En la meua angoixa, vaig fer una descoberta existencial: era incapaç de tirar endavant tota sola. Però per a Déu tot és possible. Des dels inicis de la meua viudetat vaig tenir la sort de conèixer la Fraternitat de la Mare de Déu de la Ressurrecció. La Fraternitat la van fundar algunes joves vídues a França, l'any 1943, sota la direcció inspirada del pare Caffarel... Maria-Françoise de Bouchemain i altres sis joves vídues van sentir la crida de Déu, i li van expressar, cada una pel seu cantó, el seu desig de consagrar-se a Déu; després van anar a la Cova (a Lourdes) per expressar el seu

desig a la Mar de Déu. El Pare Caffarel va saber reconèixer en aquestes coincidències la crida de l'Esperit Sant. Les va animar a iniciar una reflexió i les va guiar al llarg dels anys cap al carisma de la seva vocació. Amb una intuïció veritablement profètica, mig segle abans de la crisi de la família, elles volien oferir a Déu el sacrifici de llur amor humà i de qualsevol altra maternitat per tal que les llars visquessin autènticament l'amor conjugal i fossin generoses acollint la vida. El 1948 el cardenal Suhard va autenticar la seva crida degut al "caràcter conjugal de la vostra vocació, va dir, aquest 'misteri de la viudetat' que voleu viure, aquest amor més fort que la mort que us guia, aquesta ofrena de la vostra vida per les llars i les famílies." Una sorprenent missió per les joves vídues: pregar i oferir la seva vida a Déu per tal que creixi el seu Regne en les llars i les famílies. Nova i misteriosa fecunditat per les seves llars aparentment trencades.

El Pare Caffarel va guiar la Fraternitat durant 35 anys.

O. Macchi

***Oh Tu, que ets a casa teva en el fons del meu cor,
reuneix l'univers en el fons del meu cor.***

Capítol 8

SOTA LA PROTECCIÓ DE MARIA

«No temis prendre amb tu Maria, la teva esposa!»

Meditació

El naixement de Jesús, el Messies, fou d'aquesta manera: La seva mare, Maria, estava unida amb Josep per acord matrimonial i, abans de viure junts, ella es trobà que havia concebut un fill per obra de l'Esperit Sant.

Josep, el seu espòs, que era un home just i no volia difamar-la públicament, resolgué de desfer en secret l'acord matrimonial. Ja havia pres aquesta decisió, quan se li va aparèixer en somnis un àngel del Senyor que li digué: «Josep, fill de David, no tinguis por de prendre Maria, la teva esposa, a casa teva: el fruit que ella ha concebut ve de l'Esperit Sant. Tindrà un fill, i li posaràs el nom de Jesús, perquè ell salvarà dels pecats el seu poble». Tot això va succeir perquè es complís allò que el Senyor havia anunciat pel profeta: La verge concebrà i tindrà un fill, i li posaran el nom d'Emmanuel, que vol dir «Déu amb nosaltres». Quan Josep es despertà, va fer el que l'àngel del Senyor li havia manat i va prendre a casa la seva esposa. No hi havia tingut relacions conjugals quan ella tingué el fill. I Josep li va posar el nom de Jesús. (Mt 1,18-25)

Introducció.

El pare Caffarel trobà en Maria un model, el model de la trobada entre Crist i l'home, el model de la santedat perfecta; això el durà a una devoció a la Verge molt especial, no una devoció sentimental, sinó més aviat la que es deu al model del Sí a Déu, del Sí absolut i voluntari, denominador comú de tota la seva vida. Venerava també Maria, perquè ella estava casada amb Josep. Per a ell, tots dos eren l'exemple perfecte del Sí conjugal diari, del Sí de la fidelitat en tot moment. A partir d'un llibre sobre el matrimoni de Josep i Maria, els situa com a guia i exemple de santedat. Aquest estudi teològic del pare Caffarel sobre aquest matrimoni únic, renovà el pensament de l'Església. A partir d'aquesta constatació, proposarà la nova intuïció que el matrimoni és camí de santedat per la gràcia del sagrament.

La consagració dels Equips a la Mare de Déu, també la d'altres moviments que va acompanyar, és la prova, el senyal de la importància que tingué la Verge en la seva vida espiritual. Maria és per a ell la Mare, la sol·licitud perfecta, el Sí perfecte, la relació perfecta i santa amb el Crist.

Textos del P. Caffarel

I PER AQUESTA RAÓ ELS NOSTRES EQUIPS SÓN ELS “EQUIPS DE LA MARE DE DÉU” (NOTRE-DAME). Em sabia greu que aquesta apel·lació semblés una elecció banal, de la mateixa manera que no es busca una intenció mística en noms com “Llibreria Notre-Dame”, “Hotel Notre-Dame”, “Estació Notre-Dame” que proliferen pertot arreu a les nostres ciutats de França.

Us reuniu en equip per buscar Crist, per imitar-lo, per servir-lo. Però no ho aconsegiu sense una guia, i no hi ha cap guia millor que la Mare de Déu. M'agradaria que en els nostres equips creguessin en la totpoderosa tendresa de Maria, que cada matrimoni sentís aquesta confiança i aquesta seguretat que existeix en el cor dels nens petits quan hi és la seva mare. Voldria que aquesta fos una de les vostres notes característiques. El futur estaria així assegurat.

“I ella els havia pres sota la seva empara. I sota la seva tutela per a l'eternitat”. (Péguy)

Els Equips es veurien així protegits contra l'intel·lectualisme i l'esperit crític —aquest és un dels primers beneficis de la intimitat del cristià amb la Verge—. Els cors romandran en la humilitat: Què podria fer el maligne davant de la Mare de Déu? L'amor fraternal regnarà: sempre passa quan una mare és en mig dels seus fills... La font de la alegria no s'esgotarà, ja que la “Causa de la nostra alegria” restarà amb nosaltres!

Penso que hi ha entre vosaltres els que em segueixen una mica desconcertats, els que no han comprès el lloc tan excepcional que té la Mare de Déu en el catolicisme (no es prega a Déu totpoderós recitant un Parenostre, sense, a continuació, dirigir-se a aquesta meravellosa noia per dir-li una Ave Maria). Us preocupa aquesta devoció, no corre el risc de ser més sentimental que racional? No tinc la pretensió de convèncer-vos amb aquestes poques paraules! De totes maneres permeteu-me explicar-vos el millor sermó sobre la Verge que mai no he sentit.

Vaig conèixer un home de negocis, que dirigia prospeccions de petroli a Marroc, Aràbia, etc., que tenia fàbriques pertot arreu. Profundament cristià, acabava d'explicar-me la gran importància que la Mare de Déu tenia en la seva vida. Vaig voler comprendre el perquè i li vaig demanar: «Què és doncs per a vostè, la Verge Maria?» Gran va ser de la meua sorpresa — i el meu desconcert— en veure aquest home tan viril pertorbar-se, i omplir-se-li els ulls de llàgrimes mentre balbucejava: «¡Ma Mare!». Immediatament, vaig desviar la conversa, avergonyit com aquell que, sense voler-ho, ha sorprès un secret d'amor, feliç per haver trobat per què els nostres bàrbars avantpassats de l'Edat Mitjana tenien tal veneració envers Maria.

Que el conjunt dels nostres Equips sigui una catedral a la glòria de la Mare de Déu. ¡Posem-nos a treballar amb el vigorós entusiasme dels constructors de l'Edat Mitjana!

Lettre mensuelle des Equipes Notre Dame, Mai 1949

TOTA LA VIDA DE LA VERGE, MARE NOSTRA, INICIADA PEL SÍ DE LA ANUNCIACIÓ, fou un continu creixement en l'amor. Per això és bo que les llars cristianes aprenguin a pronunciar el sí, aquesta gran paraula del seu amor, davant d'Ella, per a tota la vida. Maria és l'humil servidora del consentiment, la que ensenya a cada ànima com es repeteix i com es viu cada dia el sí inicial; com, en el silenci de l'amor —ja que Maria “conservava totes aquestes coses al seu cor”—, la brillant flama del primer sí, continua estant viva. Aquesta flama exigent que no accepta les cendres, sinó que més aviat les devora, amb la finalitat de ser més ardent i més potent. L'amor només és de veritat si persevera. Encara més: només és cert si creix, si es torna més pur i més absolut. La seva perfecció no rau en l'alegria d'aquest sí primaverall que els llavis pronunciaren la primera vegada; es troba en la plenitud

sobrecarregada de fruits, en acabar l'estació, després de bastants treballs, dolors i cansaments. És el sí de la vellesa, a l'ocàs d'una vida de fidelitat, el que expressa el consentiment perfecte de dos éssers i perfecciona aquesta unió que és la seva obra i la seva recompensa...

La Verge Maria no sols ensenyarà els esposos a viure aquest misteri del sí, d'un sí cada cop més ple, sinó que els revelarà en primer lloc que ningú no pot dir sí de veritat a l'altre, si en primer lloc no ha dit sí a Déu. Ja que el que està d'acord amb Déu, rep en resposta tota la potència de l'amor diví i pot dir amb tota sinceritat: «La força per la qual t'estimo no és diferent d'aquella per la qual tu existeixes» (Claudel). És l'amor de Déu mateix el que passa pel seu cor per unir-se a un altre cor. Si consent més plenament, si s'obre més àmpliament, l'amor diví serà una font que brollarà, inesgotable...

Cada un dels esposos, ha de dir sí a Déu... Maria ha engendrat el Mestre, la llar engendra els seus membres. La llar coneix amb admiració que, en unir el seu sí al de Maria, col·labora amb ella i contribueix a donar Crist al Pare i als homes...

Proposo a les llars invocar la Mare de Déu del Sí. Ella, aquesta mare que accepta, ens ensenyarà a dir sí i vetllarà pel seu amor si la volen tenir íntimament present a casa seva...

L'Anneau d'or Mai 1956

LA LLAR DE NATZARET ÉS L'EXEMPLE QUE ES PROPOSA A CADA LLAR fundada per Crist, sobre Crist. Aquest exemple és al mateix temps un missatge d'esperança. Si els esposos cristians no eludeixen la pedagogia divina actuant en les seves vides com ocorregué en la llar de Maria i Josep, Déu els conduirà “amb mà segura i braç estès” fins aquesta terra promesa on ell els espera. El matrimoni haurà estat per a ells un camí de santedat.

Però heus aquí, que en escriure aquestes pàgines sorgeix en mi el pensament de tantes llars on l'amor està malalt, la unió feta bocins, els cors trencats. Estaran més lluny dels que s'imaginem dels esposos de Natzaret? No, són uns pobres nens malalts; que creuen ser menys estimats perquè són menys afortunats, perquè potser són més pecadors. Si reconeixen humilment la seva pobresa: no és impossible que Maria — o Josep—, girant-se cap ells, els assenyalin com a Canaan “No tenen més vi, ja van acabar la seva provisió d'amor”.

Durant deu segles, tornant un altre cop al matrimoni de Josep i Maria, la teologia buscà i finalment trobà els fonaments de la doctrina cristiana del matrimoni, tan nova amb relació a qualsevol altra teoria sobre el matrimoni. Per què no li demana encara avui les noves llums que reclamen els problemes actuals?

¿Com pot ser que l'espiritualitat conjugal i familiar —si s'entén per això un art de viure cristianament i de santificar-se en i pel matrimoni— no aclareixi les seves principals directrius a partir de la vida dels esposos de Natzaret?

De totes maneres, que els esposos cristians no es conformin amb una imitació servil: només la reflexió a la llum de la fe els farà trobar els comportaments justos i l'acció convenient.

¡Felices les llars que són prou humils per decidir no perdre de vista aquella llar on va créixer Jesús!

Prends chez Toi Marie, ton épouse. p176-177

Testimoni.

“Santa Maria, Mare de Déu, venim a Lourdes per a dir-te, en unió a tots els nostres germans cristians, la nostra gran alegria i el nostre gran orgull pel meravellós privilegi de la teva concepció immaculada, declarada fa cent anys.

Desitjàvem també venir a expressar-te el reconeixement de la nostra generació, a qui aquesta gràcia immensa ha fet prendre consciència de la grandesa del matrimoni cristià. Sabem que totes les gràcies vénen de Crist mort i ressuscitat per nosaltres. Per això és a Ell en primer lloc a qui ens dirigim amb gratitud. Però sabem molt bé que també tu eres present al Calvari, associada al seu sacrifici, oferint el teu Fill per nosaltres i pels nostres fills; és just que en el nostre reconeixement no et separem d'aquell a qui sempre restes unida.

El nostre viatge té un altre objectiu profund. Fa set anys, el pare Caffarel ens confià al teu patrocini, igual que fan els pares cristians dipositant els seus nadons sobre l'altar després del baptisme. Hem trigat a ratificar aquesta consagració i ara ha arribat el moment. Nosaltres tots els presents, en el nostre nom i en nom de tots els membres dels Equips de la Mare de Déu que no van poder unir-se a nosaltres, et donem sense reserva ni condició el nostre Moviment i totes les llars que el componen, en homenatge d'amor i confiança. Et pertanyen. Ens tens a la plena disposició per a la glòria del teu Fill. I podem dir per endavant que estem d'acord amb tot allò que ens demanis i facis...

Sant Joan, després d'haver escoltat la paraula de Jesús: “Fill, aquí tens la teva mare”, et prengué a casa seva. Totes les llars dels nostres Equips s'obren a tu, Maria: viu a casa nostra. Ensenya els nostres Fills. Ensenya'ns a estimar-te i a imitar-te. Vetlla pels nostres nens, i fes néixer nombroses vocacions sacerdotals i religioses. Que la teva pregària procuri a les nostres famílies, com ho va procurar als apòstols reunits al Cenacle, la plenitud dels dons de l'Esperit Sant. I que d'ara endavant ens sigui impossible no anar, com els apòstols, a anunciar les «magnalia Dei», les meravelles de Déu, i molt especialment les meravelles del sagrament del matrimoni, a aquells que les ignoren.

Fórmula de consagració dels Equips a Lourdes Pentecosta 1954 llegida per Constantin Sipsom.

***Oh Tu, que ets a casa teva en el fons del meu cor,
lloa't siguis, Senyor, en el fons del meu cor.***

Conclusió

EL PARE CAFFAREL, PROFETA PER AL NOSTRE TEMPS

Els diu Jesús:

«El meu aliment és fer la voluntat del qui m'ha enviat i dur un terme la seva obra. No dieu vosaltres: "Quatre mesos més i arriba la sega"? Doncs bé, jo us dic: Alceu els ulls i veureu els camps; ja són rossos, a punt de segar!» (Jn 4,34-35)

Força, pau de Jesús. Va venir a fer la voluntat del Pare. Tota la seva vida, el seu alè, era portar a terme les obres del seu Pare. Aviat es realitzaran. Els Samaritans, primícies de les nacions paganes, van creure en ell i confessar: "Ell és de veritat el salvador del món."

Calor, vigor del pare Caffarel. Llum de la seva presència: ell, petit, fràgil, el seu aliment és fer la voluntat de Déu. Sense ella, mor. Quan el cardenal Lustiger l'anomena "profeta del nostre temps", no vol dir que el pare Caffarel endevinés el futur. No Un profeta és el que cerca la voluntat de Déu, la passió és descobrir el disseny de Déu realitzant-se en els cors i en els esdeveniments dels homes. Un profeta és també el que ho fa tot per afavorir la realització d'aquest disseny de Déu en el món. Així era el pare Caffarel.

Tots els que el van conèixer i que va acompanyar en el seu camí espiritual, parlen del penetrant que era la seva mirada, no una mirada indiscreta sinó una mirada plena d'un interès profund i respectuós: buscava a Déu en cada persona. La seva alegria es basava en això i també la d'aquell o aquella que trobava així la pau. El pare Caffarel ajudava a cada un a posar-se davant Déu i a acollir la seva voluntat. Respectava així la llibertat. Volia donar a cadascun un aliment que no s'esgota. A algú la vida es va trambalsar per una prova terrible, li va dir simplement: "La missa, tots els matins." Aquesta persona així ho va fer i va poder superar totes les tempestes de la seva vida: va tornar a Déu gràcies al pare Caffarel. A un altre, li va aconsellar com fer pregària: des de fa trenta anys, aquesta persona, fidel a la pregària, ha vist com la seva serenitat es mantenia, tot i les proves, al llarg de la seva vida. Profeta, el pare Caffarel mostra a cadascú el que Déu espera d'ell.

1939. Els primers matrimonis vénen a veure al pare Caffarel perquè els ajudi a trobar un camí de santedat en el matrimoni. Resposta: "Busquem junts." El profeta és un home en primer lloc pragmàtic: són els esdeveniments els que l'instrueixen; percep en ells la manera en què la gràcia de Déu s'obre camí i li facilita en tot moment la seva expansió. El pare Caffarel era un pragmàtic que pensa, reflexiona, reacciona quan s'enfronta a un esdeveniment, a una petició concreta. Percep la gràcia que es manifesta: per això van sorgir els Equips de la Mare de Déu, el Moviment de les Vídues, la Fraternitat la Mare de Déu de la Resurrecció. El seu aliment és fer la voluntat del qui l'ha enviat. Si el pare Caffarel era exigent, fins i tot en els detalls, ho era gràcies a la seva aptitud per discernir des de la fe: veia el que Déu volia i per tant ho complia. Un profeta és sempre una mica molest per a aquells que s'acomoden amb facilitat "a un més o

menys": ell va a l'essencial, sense concessions. Al mateix temps, el pare Caffarel era humil davant el que ell havia fet, ja que per a ell tot ve de Déu. Només el 1987, més de quaranta anys després de la fundació dels Equips de la Mare de Déu és quan s'atreveix a parlar del "carisma fundador". «Un carisma fundador? És una cosa més que una bona idea, més que una idea edificant, és una inspiració de l'Esperit Sant. Una inspiració de l'Esperit Sant que serà com un dinamisme, que conduirà la institució al llarg del seu desenvolupament i li permetrà complir la seva missió.» (Conferència de Chantilly, 3 de maig de 1987). El pare Caffarel admira l'obra de Déu que es desplega en aquest món.

Els profetes no passen de moda. Com que no prediuen el futur sinó que són servidors enviats per anar endavant i preparar els camins del Senyor, la seva paraula és sempre actual. El pare Caffarel ha fet molt per l'Església i ha realitzat obres magnífiques. No obstant això, una "nova carrera" l'espera... Viure cada vegada més en la vida dels homes i dones que volen pregar i estimar. Els seus textos no han envellit. Les seves conferències o les seves converses a la ràdio, ens impressionen: ens situen en la presència de Déu. Màgia del llenguatge o imatges encertades? Res d'això. Sinó l'adequació de la seva paraula a la veritat de les nostres recerques, dels nostres dubtes, de les nostres esperances. La gràcia de Déu passa a través del seu servidor i ens penetra íntimament. Feu l'experiència de llegir en veu alta un text del pare Caffarel: està allà i ens parla. Els que no el coneixen s'entusiasmen ... No obstant això, la seva paraula és precisa, sense adjectius inútils. Diu l'essencial i res més. El pare Caffarel segueix viu.

El misteri d'un home és el secret de Déu. No obstant això, tot va començar, ho va dir sovint, quan tenia vint anys, el març de 1923. Relat de la seva "vocació profètica": «Jesucrist, en un moment, es va convertir en Algú per a mi. Oh! Res espectacular. En aquest llunyà dia de març, vaig saber que era estimat i que estimava, i que d'ara endavant entre ell i jo seria per a tota la vida. No hi havia marxa enrere.» Ell va fer l'experiència de l'amor. Dues fonts podien llavors sorgir del seu Ministeri: l'amor de Déu i per a Déu en la pregària i la pregària i l'amor de Déu i per a Déu en el matrimoni, en la viduïtat, en la vocació sacerdotal. Déu, ben aviat el va preparar per a ser un mestre en aquest camí de l'amor. Malgrat la qual cosa el pare Caffarel era una persona secreta, reservada, gairebé solitària ... És normal: Déu actua sempre malgrat els nostres límits i les nostres debilitats.

Que el pare Caffarel ens guiï també avui en el descobriment de la voluntat de Déu! Déu vol sempre que puguem viure en la seva presència, seguint Crist, en comunió amb l'Esperit Sant.

L'esperança ens habita: només cal observar els camps que es dauren quan s'acosta la collita.

Paul-Dominique Marcovits, o.p. - Postulats

Bibliografia del Pare Caffarel

- *L'amour plus fort que la mort*, avec A.-M. CARRE, L. LOCHET, A.-M. ROGUET, Paris, Cerf, Coll. Foi Vivante, 1958
- *Amour, qui es-tu? Grandes pages sur l'amour d'écrivains contemporains présentées par Henri Caffarel*, Paris, Feu Nouveau, 1971
- *Aux carrefours de l'amour*, Paris, Feu Nouveau, 1980 et Paris, Parole et Silence, 2001
- *Camille C. ou l'emprise de Dieu*, Paris, Feu Nouveau, 1982
- *Cinq soirées sur la prière intérieure*, Paris, Feu Nouveau, 1980 et Paris, Parole et Silence, 2003
- *Dieu, ce nom le plus trahi, Anthologie*, Paris, Feu Nouveau, 1980
- *Lettres sur la prière*, Paris, Feu Nouveau, 1960
- *Nouvelles lettres sur la prière*, Paris, Feu Nouveau, 1975 et Paris, Parole et Silence, 2006
- *L'oraison. Jalons sur la route*, Paris, Parole et Silence, 2006 (réédition d'une brochure des Editions du Feu Nouveau)
- *La pensée de Paul VI sur Sexualité, Mariage, Amour*, Introduction et notes du Chanoine H. Caffarel, Texte intégral du discours du Pape aux Equipes Notre-Dame le 4 mai 1970, Paris, Feu Nouveau, 1970
- *Le portrait spirituel de Camille C.*, Paris, Feu Nouveau, 1982
- «*Prends chez toi Marie, ton épouse*», Paris, Feu Nouveau, 1983 et Paris, Parole et Silence, 2005
- *Présence à Dieu. Cent lettres sur la prière*, Paris, Feu Nouveau, 1967 et Paris, Parole et Silence, 2000
- *Propos sur l'amour et la grâce*, Paris, Feu Nouveau, 1954
- *Le renouveau charismatique interpellé. Etudes et Documents*, avec J.-R. BOUCHET, Paris, Feu Nouveau, 1976
- Introduction à : O. de LA BROSSE, *Saint François de Sales*, Paris, Cerf, 1967
- Introduction à : Th.R. KELLY, *Mon expérience de Dieu*, Paris, Feu Nouveau, 1970

Jean ALLEMAND :

- *Les équipes Notre-Dame. Essor et mission des couples chrétiens*, Paris, Equipes Notre-Dame, 1988
- *Henri Caffarel. Un homme saisi par Dieu*, Paris, Equipes Notre-Dame, 1997
- *Prier 15 jours avec le Père Caffarel, fondateur des Equipes Notre-Dame*, Paris, Nouvelle Cité, 2001

Gérard et Marie-Christine de ROBERTY :

— *A la rencontre, Père Henri Caffarel*, Mesnil Saint-Loup, Editions Le Livre Ouvert, Coll. Paroles de Vie, 2007

OH TU, QUE ETS A CASA TEVA...

*Oh Tu, que ets a casa teva en el fons del meu cor,
deixa'm trobar-me amb tu
en el fons del meu cor.*

*Oh Tu, que ets a casa teva en el fons del meu cor,
t'adorno, Déu meu,
en el fons del meu cor.*

*Oh Tu, que ets a casa teva en el fons del meu cor,
lloa't siguis, Senyor,
en el fons del meu cor.*

*Oh Tu, que ets a casa teva en el fons del meu cor,
m'ofereixo al teu amor,
en el fons del meu cor.*

*Oh Tu, que ets a casa teva en el fons del meu cor,
guarda'm de tot mal
en el fons del meu cor.*

*Oh Tu, que ets a casa teva en el fons del meu cor,
que sorgeixi la teva alegria
en el fons del meu cor.*

*Oh Tu, que ets a casa teva en el fons del meu cor,
fes-me viure de tu
en el fons del meu cor.*

*Oh Tu, que ets a casa teva en el fons del meu cor,
vull el que tu vols
en el fons del meu cor.*

*Oh Tu, que ets a casa teva en el fons del meu cor,
reuneix l'univers
en el fons del meu cor.*

*Oh Tu, que ets a casa teva en el fons del meu cor,
glorifica el teu sant nom
en el fons del meu cor.*

*P. HENRI CAFFAREL,
Dieu, ce nom les plus trahi,
Éditions du Feu Nouveau
p. 203-204*